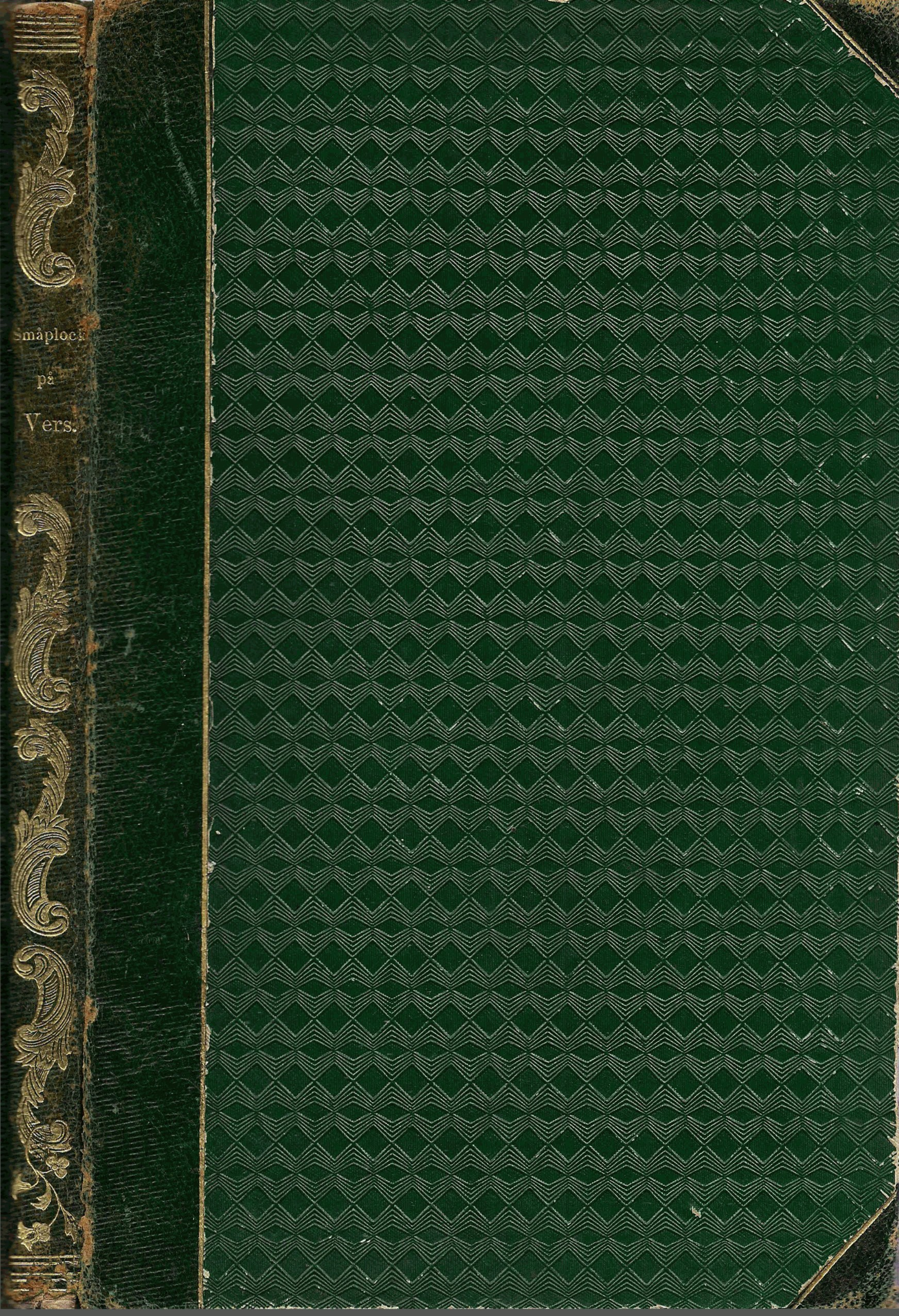

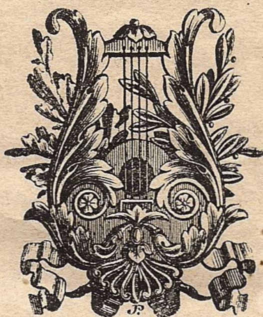
Småplock
på
Vers.

G. Sundbäcks
till
Thérèse Nyhzell

SMÅPLOCK PÅ VERS,

AF

E. SEHLSTEDT.

STOCKHOLM.

TRYCKT HOS P. G. BERG.

1850.

Innehåll.

SÄLLHETEN.

Säll den som kan med denna verld sig nöja,
Och som med fröjd kan skåda Guds natur;
Som uti nödfall kan begagna tröja,
Och sörjer ej om han ej har bonjour.

Säll den som kan, när lifvets stormar susa,
Till högre magter sätta all sin lit,
Som bysatt sitta kan i lugn och snusa
Och glömma bort att han ej har kredit.

Säll den som med sitt öde är förtrogen
Och ej förtviflar, som det sker tyvärr!
Som äta kan sin sill förnöjd på krogen
Och glömma bort biffstekarna hos Pierre.

Säll den som kan, fastän bekymren växa,
Se denna verlden evigt glad och ljus;
Som lugn kan höra en sparlakans-läxa,
Hvar gång han tagit sig ett litet rus.

KÄLLAN.

Du lilla källa, klar och mild!
Invid din strand jag trifves gerna,
När i din famn du bär en bild
Af dagens eller nattens stjerna.

Bland blommorna uppå din strand
Hur skön är aftonen, hur rolig!
Då jag med lutan i min hand
Får sitta der med dem förtrolig.

När själen saknar hopp och tröst,
Jag flyr till dig och stilla gråter.
Och vid ett ljud af lutans röst
Uppklarnar hoppets stjerna åter.

DE OLIKA KNEKTARNA.

En knekt helt nyss blef skickad
Till julklapp åt min far.
Med guld och silfver stickad
Den *stöfvelknekten* var.

En knekt fick också mamma.
"Det var, skrek gumman, bra;
Ty för en gammal flamma
Bör man en *ljusknekt* ha."

En knekt fick syster Malla,
Som ej var mindre rar.
Den var visst bäst af alla,
Ty han en *löjtnant* var.

TALLEN och BJÖRKEN.

Vinterstycke.

Björken.

Bror Tall! du är lycklig, fast hvirflande snön
Kringyrar på mark och på sjö:
Om vintern du står som om sommaren grön,
Och skyr hvarken frost eller snö.

Här står jag så naken om rygg och om bröst!
När trasan behöfdes som bäst,
En hamnbuse kom som vi kalla för höst
Och stal både kapprock och väst.

Den starke står säker och värjer sig lätt
Och hejdar förödelsens stund,
Då omhvärfd af bofvar och utan reträtt
Den svage får dö som en hund.

Tallen.

Tig pojke! och döm ej om väl eller ve,
Du känner ej nornornas lag:
För ung är din ålder ännu för att se,
Hvem sällast är, du eller jag.

Och fastän du prisar mig lycklig och stark,
Står ödet dock mörkt för min syn,
Ty vet, att då redan jag fallit till mark,
Står ännu din krona i skyn.

Ty dig skall vår husbonde lemna i fred
Och ännu ej frakta till hamn;
Men mig vill han knäppa och sälja som ved
För elfva riksdaler per famn.

Jag hörde hans samtal med rättarn i går:
"Hugg skyndsamt af tall och af gran,
Ty blir det i vinter så kallt som man spår,
Så stiger nog priset i stan." —

Så vet jag mitt öde! Den drägt som jag haft,
Tar jorden igen som hon gaf:
I dag står du harmfullt och prisar min kraft,
I morgon du står vid min graf.

Farväl då, o broder! Då vintern förgår
Och sommaren kommer till slut,
Så helsa hvar fogel i blommande vår,
Som sjöng i min krona förut.

När morgonen kom, föll den resliga tall
För yxan, och platsen blef fri.
Men björken stod qvar, för att skåda hans fall
Och spegla sin framtid deri.

LOPPAN.

Loppan är ett litet djur,
Högst komik till sin figur.
Svart hon är som en adjunkt,
Men dess lif är ej så tungt.

Ofta på en skönhets hals
Tar hon sig en liten vals,
Hoppar under flor och band
Kanske allt för långt ibland.

Ingen kan som dessa små
Känna folk från topp till tå.
Alltid drifva de sitt skämt,
Att man *stucken* blir alltjemt.

Loppans hela lefnadslopp
Är kuriöst och fullt af hopp, —
Hoppar med en liten knyck
Värre än herr Cattendyck.

Svart är alltid loppans drägt,
Just derför, att i dess slägt
Är det, enligt ödets lag,
Dödsfall både natt och dag.

Och när loppan en gång dör,
Går hon bort med stor honnör,
Njuter krigarns sköna lott
Att begrafvas under skott.

HOPP och MINNE.

Hoppet är ett vin som tappas,
För att drickas vid en helg.
Minnet är en dammig hylla
Med en tom champagne-butelj

Hoppet är en morgonstjerna
Full af ljus och poesi.
Minnet är en sprucken lykta
Med en slocknad dank uti.

Hoppet är en lånad summa
Som man tror skall ge profit.
Minnet är en hökarräkning
Efter vanlig årskredit.

Hoppet är en bjuden sexa
Som man väntar hvar minut.
Minnet är blott hufvudvärken
Sedan dagens fest är slut.

POETERNA.

Förunderliga äro vi poeter,
Ett musikaliskt folk. Med skäl det heter,
Att vi ha snille. Obeskrifligt ömma
Vi spela luta hela da'n och drömma;
Och ljusa dagen se vi midt i natten,
Men i vår hydda fins knappt bröd och vatten.

Förunderliga äro vi poeter,
Ett genomskinligt folk, liksom af ether.
Förgäfves äflas vi att blifva täta:
Apollo-fadren ger så knappt att äta;
Ty skalder tål han ej med magar tunga:
På nykter mage hör han helst oss sjunga.

Förunderliga äro vi poeter.
Mot molnen sträfva vi liksom raketer,
Och under flygten mellan dem och jorden,
Då är vår själ en klangrik harpa vorden;
Och lifvets sorger dunsta bort på färden,
Och jorden äga vi och andeverlden.

Förunderliga äro vi poeter.
På jorden stundom slutna som paketer,
För verlden är vårt väsende en gåta;
Mjeltsjuka tårar sitta vi och gråta;
Ur hjertats krater såsom glöd de hvälfva, —
Hvarför vi gråta veta vi ej sjelfva.

Förunderliga äro vi poeter,
Ett magert folk; men krigiskt, ty det heter:
För ljuset strida vi, och spänna bälte
Mot mörkrets här: *en skald bör vara hjelte*,
Så vill Apollo; och mot egna öden
Han bjöd oss kämpa: Segren vinns i döden.

TILL AFTONSTJERNAN.

Klara stjerna! säg,
På min dunkla färd,
Säg den rätta väg
Till din ljusa verld:
Blif ett kärleksbud
Mellan mig och Gud!

Lys utöfver mig
Himlens frid och din,
Och mitt hjerta vig
Till ett tempel in:
Mana englar med
Hvita vingar ned!

Blifve då mitt bröst
En asyl för mig
Af gudomlig tröst,
När min vandringsstig
Sorgen törnbesår,
Vattnad af min tår!

När du resas ser
Motgångsstormar opp,
Sänd från molnen ner
Tålamod och Hopp:
Fåfängt mot de två
Storm och åskor gå.

Kom hvar afton klar,
Säg i qvällens frid
Hvad jag brutit har
Under dagens strid:
Döm ej hvarje brott,
Lär försona't blott!

Jag vill kämpa nöjd
Lifvets strid med mod.
Vexle sorg och fröjd,
Blott min själ är god!
Ur mitt hjerta tag
Hvarje fläckigt drag!

Lär framgent min själ
Fylla pligtens bud!
Nu farväl, farväl —
Bed för mig hos Gud!
Helsa härifrån
Till hvar vingad son!

BILDEN.

Hvarhelst jag går, en bild mig troget följer,
Ej kan mitt hjerta skilja sig från den,
När dagen gryr; och när mig natten höljer,
Då kommer hon i drömmens verld igen.

Jag sjunga vill, men englabilden svingar
Förbi, och tonen glöms och poesin.
Jag läsa vill, men med små söta vingar
Hon skymmer bort hvart ord i min latin.

Så ser jag bilden dagen om och natten;
Men, ack! en mur är oss emellan satt.
Hon liknar skuggan uti källans vatten:
Jag ser den väl, men kan den ej få fatt.

HJERTAT och VERLDEN.

Klaga ej, att idel sorg och smärta
Endast trifvas på vår mörka pol!
Drog ej ofta menskans eget hjerta
Kolsvart mantel öfver lifvets sol?

Ty i hjertats spegelglas allena
Speglas verlden ryslig eller mild:
Slår ej hjertat utaf känslor rena,
Se! då svartnar sjelfva solens bild!

Håll mot himlen själens rena spegel,
Låt Guds ande spegla sig deri!
Hissa så med fröjd ditt lefnadssegel,
Drag med mod de dunkla skär förbi.

Snabb är färden öfver tidens bölja,
Herrligt går det, om vår själ är vis:
Hoppets stjerna vill oss vänligt följa
Öfver hafvet till Guds paradis.

LANDTMANNENS SÅNG.

Se! dagen gryr. Med solen käns
Hvart väsen pånyttfödt,
Och jordens rund och himmelens
Har våren blomsterstrött.
Med mornad blick och hvilad nog
Jag ilar ut till harf och plog.

Ack! den sin egen hydda har
Att dela med en vän,
Han somnar gladt, när solen far,
Och vaknar gladt igen.
Nyss Anna väckte mig, när sol
Rann upp i sky och tuppen gol.

Mig skänkte himmelen allt hvad
Mitt hjerta saknat förr;
Och ingen, som af hjertat bad,
Gick ohörd från dess dörr.
"Barmhertige!" min bön var den,
"Gif mig en hydda och en vän!"

Han gaf mig båda: Se dig om!
Der skymtar hyddan än
Med tak af torf, och skogen som
En mur står omkring den;
Och sjöns kristall, så tätt invid,
Afspeglar hela nejdens frid.

Och Anna älskar mig. Hvar gång
Som dagen släcks och gryr,
Hon ber med mig i lof och sång
Till honom, som allt styr.
Och mer och mer vårt hjerta mins,
Att utan Gud ej trefnad fins.

Så flyr min dag vid plog och bill
Liksom en dans förbi.
När dagen skyms, jag längtar till
Mitt tjäll med engeln i.
När solen slutat har sitt hvarf,
Jag ilar hem från plog och harf.

VISA.

"Vore du ett ax
Och en fogel jag."
DAHLGREN.

Vore du ett får
Och jag sjelf en sax,
Klippte jag dig straxt.
Glad af hjertans grund
Gjorde jag på stund
Strumpor af din ull.

Vore du ett tråg,
Band jag dig vid strand
Med ett litet tåg,
Tog min sista plåt,
Rodde dig som båt
Bort till närmsta krog.

Vore du en stad
Och jag Jenny Lind,
Sjöng jag för dig glad.
När jag slog min drill,
Drilla' jag mig till
Mången fin dukat.

Vore du en port,
Jemt derutanför
Låg jag som en —rt.
Soptes jag än bort,
Kom jag innan kort
Till dig lika varm.

Dock, du flyr, välan!
Jag buteljen tar
Och ger dig jemt fan!
Drag båd' hit och dit:
Kypare, hör hit!
Nu är visan slut.

SÅNG FÖR RÖRLIGA TULLBEVAKNINGEN.

"Kung Ring med sin drottning till gästabud far."
FRITHIOFS SAGA.

En res-inspektor är en tullnär på stat
Som bär till lurndrejarn ett hiskeligt hat.

Och hästar och åkdon och dräng skall han ha',
Och pengar dertill uti molnena ta.

Och kan han ej pengar i molnena ta,
Så är det Guds lycka om allting går bra.

En res-inspektor har sitt eget distrikt,
Och der skall han åka till dess han får gikt.

Och der skall han åka båd' nätter och dar,
Och se'n får han hvila den tid han har qvar.

Och der skall han åka i djupaste dyn,
Om också det regnar smågubbar ur skyn. —

En res-inspektor borde vara af sten,
Så slapp han få gikt uti armar och ben.

En res-inspektor borde vara af ull,
Så slog han sig ej, om han körde omkull.

En res-inspektor borde vara af bly,
Så fick det fritt regna ur himmelens sky.

En res-inspektor borde vara af guld,
Så slapp han att sätta sig ständigt i skuld.

EN TULL-INSPEKTORS SORGEQVÄDE

VID MINNET AF GAMLA TULLBOMMEN.

Allt skall ändras, så är domen,
Och vår tid ger ej pardon:
Nyss vid tullen såg jag bommen
Bäras bort i procession.
Till mig sjelf jag frågor ställde:
Hvarför slogs den gamle kull?
Jag tog näsduken och fällde
Bittra tårar på hans mull.

Hedersgubbe! så jag sade,
Hvarför dröjde du ej här?
"*O! jag såg ej att du hade*
Vingar uppå skuldran der."
Länge hörde jag dig hotad
Med förderf af tusen slag,
Men jag tänkte: stark och rotad
Gubben står till domedag.

Men du föll för magtens vilja,
Och från mödan blef du frälst.
Tullen kan man nu ej skilja
Från en gata hvar som helst.
Bomvakt är ej mer af nöden.
Adjö! gå nu hem och sof.
Fri som själen efter döden
Är trafiken gudskelof.

Dock, jag sörjer dig uppriktigt,
Ty från början och till slut
Var du nyttig. Oförsigtigt
Var det, att du dömdes ut.
Ack! kom åter hädanflydda!
Än ditt värf skall bli berömdt,
"Jag så troget skall dig skydda
Och dig vårda, ack! så ömt."

I mitt bröst det hoppet blommar,
Att du ej är evigt knäckt. —
Kom och gör oss nya bommar,
Söta herr stads-arkitekt!
Jag skall sjunga till din ära
Och dig bjuda på en "*stark*,"
Jag skall gerna virket bära
Långvägs ifrån skog och mark.

NORRLÄNNINGENS HEMLÄNGTAN.

Väl längtar du åter till fädernas strand,
Mitt hjerta! Du slår så oroligt,
När barndomens minne dig hviskar ibland
Om hembygdens dalar förtroligt.
Förgäfves du ångrar den brännande lust,
Som gäckande dref dig till fremmande kust
Från enfaldens skogar och dalar.

Hvad drömde du väl om den fremmande jord,
Hvad sökte du fjerran i söder?
Ack! sökte du hjertan? Fanns det ej i nord:
Hvar fann du väl trognare bröder?
Hvad diktade hoppet, hvad "brände din håg,"
Hvad såg du i söder, som icke du såg
I enfaldens skogar och dalar?

Jag minnes min hembygd vid dånande flod,
Der molnen sig hvila på fjellet,
Der åldriga skogen mot stormarna stod,
En grönskande sköld kringom tjället;

Der lifvet var oskuld, der friden blott log,
När solen rann opp, eller nattvakan slog
I enfaldens skogar och dalar.

Väl sofver min fader. Det sjungande haf
Vid grönskande strand honom söfver.
Och björkarna gro kring den älskades graf
Och fläta sitt skugghvalf deröfver.
Men fädernetjället, det blommar dock än,
Och moder och vänner mig mana igen
Till enfaldens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer väl fjerran ifrån
En gång till att famna er åter....
Dock — kanske för sent står den enslige son
Vid grafvarnas runor och gråter;
Och står då förskjuten, der älskad han var,
Och klagar vid minnet af forntida dar
I enfaldens skogar och dalar.

NORDYNGLINGEN TILL SYDFLICKAN.

Kom, flicka, och bebo med mig
Mitt tjäll i norden gömdt!
En tro så ren jag lofvar dig,
Ett hjerta godt och ömt.

Det tjället står bland gran och fur
Vid mörkblå spegelvik.
Mot stormen skyddar fjellets mur,
En forntidskämpe lik.

Tro ej hvad lögnen sprider ut,
Tro ej dess falska ord:
Att rosor finnas söderut,
Men björnar blott i nord.

Mitt hemlands berg sig spegla der
I forsens silfverfall;
Och våren är mer skön än här,
Fast vintren mera kall.

Såg du mitt land i sommargrönt,
Der elfvens silfver rann,
Du tänkte: drömmen skapar skönt,
Mer skönt ej skapar han.

Såg du mitt land i vinterskrud
En stilla norrskensqväll,
Du tänkte dig en kungabrud
Inunder gyllne pell.

Skryt, söder! med din sång, din ros
Och drufvor, bäst du vill —
Jag byter mot din aprikos
Ej bort min vakas drill.

Så kär har solen nordens land,
När söderns land han glömt,
Att, natten om, vid skogens rand
Hans öga vakar ömt.

Kom, flicka! och bebo med mig
Min dal med frid uti:
Min lutas klang skall roa dig,
Du sjelf min sångmö bli.

Der sjunga vi i stjernprydd nord,
När sol går upp, går ner:
Ej bättre sällhet ger vår jord,
Än trogen kärlek ger.

NORRLAND.

"Jag mins ett land der tysta stjerneqvällen."
GRAFSTRÖM.

Jag mins ett land, der långa vinterqvällen
I mörkblå bournus stod så hemsk och kall,
Der molnen polkade på höga fjellen
Och nordan brottades med björk och tall.
Der man var glad att krypa under fällen,
Då Bore slog i knuten så det small;
Der isen låg tre alnar tjock på vågen,
Och drifvan stångades med himlabågen.

Jag mins en "ljuslätt" punsch som värmde magen,
Då lappmudd emot kölden ej förslog,
Då solen tordes knappt på hela dagen
Sin näsa sticka öfver nordanskog,
Då ufven tjöt de "vemodsfulla slagen,"
Och det var godt att träffa på en krog,
Der man till tröst vid brasan uppå hällen
Åt tunnbröd och surströmming hela qvällen.

Jag mins det gamla Hernösand och dalen
Med Vårdkasberget i den södra vik.
O! står han qvar ännu den gamla salen
Hos Bäckströms med sin lockande butik!
Der mången gång jag såg uti pokalen,
Hur mitt förstånd sjönk under all kritik.
Man derifrån gick stundom oförmögen,
Men gick det bra, så gick man in på *Flögen*.

Jag mins de gamla krogar utan ände,
Dem nykterheten än ej skurit kring.
Man *Stenholms* kände och man *Roslings* kände:
Om *Wieselgren* man visste ingenting.
Hvartut jag sedan mig i verlden vände,
Var Norrlands-punschen bäst på jordens ring. —
Kom broder! kom dit bort till nordanlanden!
Der kan man få en ärlig tår på tanden.

SÅNG, VIN OCH KÄRLEK.

Jag vill sjunga
Till min luta,
Och intill mitt hjerta sluta
Allt det sköna, ädla, rena;
Och förtjust deraf allena,
Vill jag sjunga, sjunga!

Jag vill dricka
Must, som glöder,
Ej ur rucklets bål med bröder,
Som i rusets dy blott vada:
Men ur glädjens med de glada
Vill jag dricka, dricka!

Jag vill älska
Lifvets qvalda
Brödra-ätt; men min utvalda,
Hjertats hulda engel vorden,
Henne framför allt på jorden
Vill jag älska, älska!

POETEN.

Poeten är på guldet arm,
Poeten gerna ler med flickan,
Poetens själ är öm och varm,
Poeten gerna rör på svickan:
Ack! om jag sammanlägger det,
Så tror jag sjelf jag är poet.

DEN DUMMA MANNEN.

"Min man är dum," utlät
Sig en gång fru von U*** —
Man vet nog hvarför det:
Han henne tog till fru.

TILL MAGNUS T***

Broder Magnus! du är nu kamrer,
Fattighuset och dig sjelf till nytta.
Tag bopålen som du slagit ner
Och snedt öfver gatan honom flytta.

Lycklig du, som slipper flytta långt,
Och som sett på kärnan mer än skalet,
Ty hvad gör, i Guds namn! att bo trångt,
Blott man slipper hyran vid qvartalet.

Fyll din pligt med betsman och med aln
Och låt gummorna få sy och spinna.
Kanske när du mönstrar personaln,
Finner du en ungdoms-älskarinna.

Brandredskapen kan du låta stå
På sitt ställe. Köp om du behöfver
Några ämbar. Knepet blir ändå,
Om du tar dem, svårt att *måla öfver*. —

Mången har väl på en plats som din
Vaskat många guldkorn utur gruset:
Mången fattig som kamrer gått in,
Och gått ut som rik — från fattighuset.

Ärlighet dock varar längst ändå.
Lika med dig sjelf du andra unnat.
Du har ännu aldrig kunnat klå,
Endast dela med dig har du kunnat.

Derför broder Magnus! mer och mer
Må du frodas, och ditt anlet skina!
Direktion skall säga: slik kamrer
Ännu aldrig funnits i Cathrina.

SKOLAN.

Lifvet är en skola, och hos mamma
Första klassen är i hennes famn.
Hennes känslor gudaskönt oss amma,
Ingen sorg har ännu fått ett namn.

Snart är menskan uti *andra klassen*,
Bygger korthus, blåser dem omkull,
Leker och skär pipor uti vassen,
Och dess verld är utaf rosor full.

Tredje klassen — ack! det är just denna
Som för menskan är så ljus och rik,
Och af läror vill hon endast känna
Kärlekens och hoppets ästetik.

Mannaåldern som är *fjerde klassen*,
Är bekymrens skoltid för en hvar.
Då är räkna hufvudsak, och kassen
Är det svåraste problem man har.

Ålderdomen är den *sista klassen.*
Då hålls aftonbön, och för vår syn
Står en högre skola, der parnassen
Vinkar oss med lagern ofvan skyn.

VISA.

"Litet gnabb ibland
Skadar inte grand."

Geijer.

Liten tår på tand
Skadar inte grand,
Blott att det sker ibland.
Den sig föresatt
Ej ta glas i hand,
Han är rent besatt.
Menniskans natur
Är att dricka ur
Och ej stå försagd och sur;
Ty när vin och sång
Vankas någon gång
Blir man ju som bäst toujours:
När som blott Bacchus är vår vän,
"Solsken har hjertat då igen."

Utan friskt humör
Blir man sjuk och dör,
Om man ej tar sin likör.

Vattendoktorn kan
Dricka vatten han,
Tills han blir en stör.
Men på tidens elf
Utan märg och färg,
Det må fannen vara sjelf.
Är man blek och hvit,
Far man hit och dit
Och blir ansedd som en . . . slarf.
Nej! jag vill dricka min likör
Ty jag vill ega friskt humör.

JAKOBS-DAGEN.

25 Juli 1849.

Jakob var fordom en manhaftig karl,
Tjente hos Laban i sju år för Rachel.
Skulle det hända uti våra dar,
Så blef det ett rigtigt spektakel.
Men denna Jakob som vallade får
Och som på stegar såg englarna springa,
Den ge vi tusan, och skynda att klinga
Med Jakob som bott här på holmen sju år.

Här har han byggt sig en skön paviljong,
Alarnas kronor så vänligt den skygga.
Här ser man gubbarna utan allt tvång
Förtroligt sin jamaika brygga.
Här trifvas ungdom och lekar och skämt,
Här qvintileras och sjunges duetter,
Här sjunges solo och dito qvartetter, —
Och derför är *Holmen* så treflig alltjemt.

Jakob! din namnsdag vi fira, gutår!
Himmelen skämmes i dag till att gråta,
Fastän ditt namn uti almnachan står
I veckan som kallas den våta.
Men lika godt! vi ta glasen som du,
Känslorna ha vi ej tid att beskrifva:
Nästa år kanske, om bjudna vi blifva,
Vi dricka din skål uti botten som nu.

NANNAS REGEL.

”Ingenting på jorden är
Sämre än att vara kär” —
Så den unga Nanna sade,
Och sitt hår i lockar lade —
”Jag ju alla kära sett
Gå och sucka allt i ett!”

”Öppen är min hyddas dörr,
Men min regel blir som förr:
Glad mot alla, älska ingen!
Kommer än med silfvervingen
Amor sjelf så täck och skön,
Blir jag kall som vintersnön.”

Amor är en gammal skälm,
Harnesk, sköld och kopparhjelm
Hjelpa ej: hans konst är mogen,
Jagten sjelf i Solnaskogen
Kan ej träffa såsom han:
Akta dig, han lägger an!

Kom så Frans, en ung kusin,
Med tupé och sockermin,
Bad om kärlek. Nanna hörde.
Amor sjelf, den skalken, förde
Frans och Nanna mund mot mund —
Regeln glömdes samma stund.

"Ingenting så himmelskt är,
Som att *älskas* och bli kär,"
Sade Nanna vid sin spegel,
Valde så en annan regel:
"Hur man nekar, hur man svär,
Blir man ändå en gång kär!"

DEN UTESTÄNGDE ÄKTA MANNEN.

Vinterstycke.

Nå men, har man sett på så befängdt-san,
Ljuset har hon släckt och porten stängt-san,
Jag ej vågar bulta,
Får väl gå och stulta
Hela natten, fastän det är strängt-san.

Snö och blåst utaf den bistra sort-san,
Västen tunn och fracken något kort-san,
Hur jag jemnkar kragen,
Fryser ändå magen:
Öfverrocken har jag spelat bort-san!

Vore min Barbara mera öm-san,
Men nu är hon som en furie gröm-san.
Säkert hon mig strypte,
Blå och gul mig nypte,
Om jag störde hennes ljufva dröm-san.

Magen svider, jag kan ej stå rak-san,
Snön går in, som i ett sprucket tak-san,
Genom tån och klacken;
Skörtet utaf fracken
Kan ej räcka både fram och bak-san!

Husch! nej, nu jag måste bulta på-san:
Älskade Barbara! öppna då-san!
Jag skall aldrig vara
Borta, hemma bara,
In i bleka döden stå på tå-san!

Vore godt att nu ha rygg af sten-san:
Jag hör hennes stämma allaren-san,
Jag hör toffeln knarra,
Alla lemmar darra,
Jag kan netto stå på mina ben-san!

VÅR-SÅNG.

Glänsande våren
Ordnar sin grönskande drägt
Blommor i håren
Sprida sin doftande flägt.

Slingrande bäcken
Hoppar i dälderna ner,
Rosiga täcken
Solen åt ängarna ger.

Skiftande skrudar
Tjusning åt blommorna ge;
Kronor, som brudar,
Bära de, blyga som de.

Fjärilen träder
Fri ur sin stoftiga verld:
O! hur han gläder
Sig åt den luftiga färd!

O! huru prålar
Purpurn på vingarna spilld!
O! hur han målar
Lifvets uppståndelsebild!

Likså ur gruset
Lyfter jag vingen en gång,
Ilar mot ljuset
Fri ifrån bojornas tvång.

Menskan och djuren,
Blomman i skimrande skrud,
Allt i naturen
Vittnar om skapelsens Gud.

Ringaste droppe
Vårlif af Skaparen får;
O! men deroppe
Blomstrar en skönare vår!

I DET GRÖNA.

När våren kommer, då vakna sippor
Och lärkan drillar sin sång i sky,
Och rosor växa i stora knippor
Liksom romaner af Eugène Sue.
Och björken grönskar så högt på brandten,
Och bromsen spelar på myggans bal,
Och svinen beta på dikeskanten,
Och orren spelar och göken gal.

Då strömmar folk utom alla tullar,
Att sommarns fröjder till mötes gå.
Men också är det helt andra bullar
Än hvad som vintern oss bjuder på:
I snö och väta jemt opp till hakan
Är Bores glädje vid vargars tjut!
Då drar man hop sina sängsparlakan
Och törs ej sätta sin nästipp ut.

Men vintern flyktar, den ryss-kossacken,
Och våren svänger sin blomsterstaf.
Då petar solen oss uti nacken,
Och ber oss titta kring land och haf.
Hvad härlig tafla, hvad lek och löjen!
Uthus och lador på tusen sätt
Utpyntas präktigt till *sommarnöjen*,
Och sämsta skrubb blir ett kabinett.

Jag hyrt ett sådant, som förr var lada,
Nu är det fint som ett sweitzeri,
Så nära sjön att man der kan bada:
Man öppnar fönstret och hoppar i.
Der har jag dälder och blomsterkullar,
Der har jag rigtigt ett paradis.
Som Adam ligger jag sjelf och rullar
I solens sken som en liten gris.

Man nöjs med litet, och har så roligt,
Man bryr sig ej om charcuteriet.
Man klappar mor litet smått förtroligt,
Och tittar in uti skafferi't.
Man litet kraffs ner i korgen makar,
Tar några vänner i gladt förbund —
Och Herre Gud hvad den sexan smakar
Med lilla supen i grönan lund!

Ja, skål för våren och landet, bröder!
Ja skål, j blommor och gröna trän!
Ännu en skål, medan solen glöder,
Snart kommer hösten och kör oss hän.
Då skall man flytta till stan tillbaka
Och köpa talgljus och *ta opp ved*,
Och klä' sig fint och hvar dag sig raka,
Och vara stel i hvarenda led.

PARODI.

"Vid månans sken som spridde silfrets glans."

I stjernlös qväll, som bredde mörkrets flor
Kring konunga- och borgare-palatsen,
En ung off'cer på Norrbro gick och svor,
Att *hon* ej ännu var på mötesplatsen:
"Flyg, aftonflägt! och eden bär,
Och skynda på min lilla Lotta,
Och säg att jag gått trogen här
Från klockan sju till klockan åtta!"

Af mången lykta staden lystes opp,
Och par om par de älskogsskaror vandra;
Den unge krigarn sjöng med mod och hopp,
Att om ej Lotta kom, fick han väl andra:
"Flyg, aftonflägt! och sången bär,
Att den må hinna lilla Lotta,
Och säg att jag än väntar här,
Fast klockan redan slagit åtta!"

Men, ack! der kom en tärna snörd och spänd;
Ej länge njöt hon "ljufva ensamheten,"
Ty af sin nya kärlek krigarn tänd
Sin arm han henne bjöd uti förtreten:
"Flyg, aftonflägt! och skyndsamt far
Med förebråelser till Lotta,
Och hviska att jag trogen var
Från klockan sju till klockan åtta!"

LAPPRI ELLER KONSTEN ATT REPA SIG.

Måns med mörk och dyster panna
Satt uti sin kanapé:
"Ruinerad ett tu tre,"
Tänkte han och såg Susanna
Reda till en stor supé.

Men, ack se! vid porten stanna
Vagnar — o, med björnar i!
"Gud!" skrek Måns, "det är förbi!"
"Lappri, lappri!" skrek Susanna,
Gömde Måns i skafferi.

Måns försmädligt, för att banna,
Sade till sin äkta vän:
"Gäldstun vinkar mig igen!"
"Lappri, lappri!" skrek Susanna,
"Nog kan du dig repa än."

"Jaja! kanske bästa knepet
Här i denna jemmerdaln!"
Tänkte Måns, och gick ur saln
Att sig repa — och i repet
Hängde sig i källarsvaln.

VISA.

Har du glömt mig redan,
Har du löftet glömt?
Kan väl någon annan
Älska dig så ömt? —

Öfver jorden glödde
Vårens himmel klar:
Vårens första blomma
Nannas kärlek var.

När som våren skänkte
Jorden blommorne,
Gaf *hon* mig sitt hjerta —
Kan man mera ge?

Men när våren hade
Knappast blommat ut,
Gaf hon åt en annan
Hvad hon gett förut.

Svekets törne grodde
Under kindens ros:
Trohet är en fjäril,
Rymmer snart sin kos!

PERUKMAKAR-VISA.

Peruker och turer
Jag anmäla får!
Jag gör krumilurer
I herrarnas hår,
Och krusar och bränner,
Att knappt man dem känner.

Tinktur här försäljes
För hår, som går ur.
Af ungherrar, eljes'
Med skröplig figur,
Förskönar jag mången
Med kammen och tången.

Bodpojken och grefven
Tillhanda jag går;
Den dummaste äfven
Ett hufvud här får
Med qvickaste tycke
För tolf skilling stycke.

Pomadan den sköna
Jag fått från Paris;
På burkarna gröna
Der står som bevis
Kung Filip graverad,
Med den pomaderad.

Journal för fransyska
Kostymer här fins,
Avisor på tyska
Och fler, än jag mins,
Af alla utländska
Samt norrska och svenska.

Af mängden, jag bränner,
Min lycka beror....
För kunder och vänner
Jag sjungit, och tror
Fullkomligt att mången
Sjöng sämre om tången.

DEN GLADE SÅNGAREN.

Jag är så glad! Jag sjunga vill,
Och kufvad ligger hvarje smärta,
Och vid gitarrens silfverdrill
Blir glädjen dubbel i mitt hjerta.
Välkommen, Maj! Fyll min pokal!
Jag vill din skål i botten dricka,
Och jubla genom skog och dal
Med min gitarr och med min flicka.

Min flicka är så god, så öm,
En engel med fördolda vingar;
Dess känsla som en barndomsdröm
Så ren, när hennes stämma klingar;
Dess öga som en högre verld,
Der englar i en majsky nicka:
Ack! lifvet är en himmelsfärd
Med min gitarr och med min flicka!

Såg du i drömmen någon gång
Ett land, der silfverforssar döna,
Der blommor, under fåglars sång,
Stå nickande i dalar gröna,
Och såg du vid den blåa elf
Två väsen i dess spegel blicka —
Du såg mitt hemland och mig sjelf
Med min gitarr och med min flicka.

Och der bland fädrens gamla fjell
Skall en arkadisk dal oss skydda.
Som engeln patriarkens tjäll,
Skall evig tro bebo vår hydda.
När Maj och Flora ses härnäst
På jordens blomstermatta sticka,
Då firar jag min bröllopsfest
Med min gitarr och med min flicka.

DEN OTÅLIGE.

Jag vill fråga, om jag bör
Lefva eller ej!
På hvar fråga, som jag gör,
Svarar lifvet: "nej!"

På min bana, hvart den bär,
Lyser ej ett ljus.
Jorden med sin rikdom är
Dock ett fattighus!

Ingen vänlig stjerna ler
Öfver tidens haf:
Verlden är, så långt jag ser,
En kaotisk graf.

Jorden är en underlig boll,
Rullar natt och dag;
Djur och menskor äro troll,
Så är äfven jag.

Derför gnor hon i det blå
Med förtviflad hast,
För att se hur klent vi stå
På dess snurra fast.

Sjelfva håret blifvit grått
I min motgångsnatt:
Ödet har mig riktigt fått
Uti lufven fatt. . . .

Dock, hvi käbbla? — Mitt förnuft
Kom och stå mig bi!
Eftertankens rena luft
Vill jag andas i.

Jag vill under ödets spel
Tro hvad skalden lär:
"Motgångspaddan en juvel
I sitt hufvud bär."

I en pels af tålamod
Vill jag svepa mig:
Ofta blifver freden god
Efter blodigt krig.

DALEN.

Jag vet en dal, der gräs och strå
Ej gro; men daln är skön ändå.
Väl tycks den för vårt öga skum,
Der hyddan har för en blott rum;
Men dalens folk de trifvas väl
I endrägt, som en enda själ:
Ej klagan spörjs, ej gråt man hör
Derinnanför.

För dalens folk ej sol uppgick,
Ej lyser der en stjernas blick:
Inom den höga gränsesten
Hvad båtar sol och stjernors sken?
Ty stjernornas och solens tröst
Är endast till för lifvets bröst,
När stormen sina åskor kör
Härutanför.

De lycklige! de sofva godt:
För tidens våld och strid och brott
De stängt sin dörr och ställt dervid
En englavakt, som heter frid.
Säll den som finner grafvens tröst,
Och med ett lugnt och skuldfritt bröst
Får slumra roligt, när han dör,
Derinnanför!

VISA.

Litet bo jag sätta vill:
Gård med trädgårdstäppa till,
Liten åker till att grafva
Vill jag uppå landet hafva;
Huset utan vank och brist —
Fyra rum och förstu'qvist.

Ladugården lagom stor:
Åtta får och fyra kor;
Gris i stian, häst i stallet,
Liten qvarn vid vattenfallet,
Och vid bryggan ner vid strand
Liten båt att ro ibland.

Gröna ängar, gödda fält,
Allting så ordentligt ställdt,
Harfvad åker, raka diken,
Vacker utsigt utåt viken;
Och, så långt man skönja kan,
Berg och holmar om hvarann.

Dito, vill jag ha ännu
En för söt och hygglig fru;
Men hos flickorna jag tycker
Ej om flärd och bjefs och nycker:
Är hon flärdfull, vill jag ha
Heldre korgen, än få *ja*.

Frun bör vara, hör ni det,
Mera magerlagd än fet,
Glad och vänlig, from i seder:
Nådigt jag mig undanbeder
En, som schaffsar utan ro
Ut och in på kippad sko.

Ingen ödslighet får rå:
En grin-olle i hvar vrå
Önskar snart vid pappas sida
Vagn att åka, käpp att rida,
Pappersbatt, trumpet och kort,
Tupp som värper immerfort.

Hvad skall mer jag hitta på?
Litet bokskåp i en vrå:
Mor om qvälln iordningställer
Aftonvard och läsning, eller
Sitter mor och jag i lag —
Liten visa sjunger jag.

Trefnad skall bli hvardagsgäst,
Lögn och sqvaller bli vår pest,
Öppen sanning föra ordet,
Varmt i hjertat, godt på bordet:
Dörren, öppen för hvar vän,
Stängs för flärdfull blott igen.

Sådant bo jag sätta vill
Bums — *när kassan räcker till.*
Men hur skall väl kassan ökas,
I hvad värf skall lyckan sökas?
Kanske sitter hon uti
Något utländskt lotteri!

ADJUNKTEN PÅ LANDET.

Fy tusan! Bröder, hvad det är tungt,
Att till sitt yrke ha predikstolen!
Jag råder ingen att bli adjunkt,
Det är det sämsta inunder solen.
Hos skogens nalle
Jag heldre bodde;
Ja, som en *knalle*
Jag heldre gnodde
All verlden kring.

Det tror jag väl! Se'n man blifvit prost,
Då kan man äta och sofva bara,
Och gratis får man båd' smör och ost
Och dito skinkor, förbålt så rara!
För hjorden slipper
Han sjelf arbeta —
Han bara *klipper*,
Då vi få streta
Adjunkter små.

Och skall då prosten ibland för skam
Stå upp i *korgen* en gång om julen,
Då tar han flux ur sin *fjerding* fram
En gammal *näfver*, rätt *illa vulen.*
Dess damm, inbitet,
Han slår mot bordet,
Och jemnkar litet
På *predikordet* —
Och dermed punkt!

Men vi adjunkter — det är ej nog
Att som *vällärde* predika bara:
Hjelpprester heta vi ock med fog,
Ty först och sist skall *magistern* vara,
I dans, i leken,
I skämt och allvar —
Och skära steken
Och *slå i halfvar*,
Och Gud vet allt!

Och går en skruf på gitarren trögt,
Då skall *magistern* den bums kurera;
Och fins en bok, skall han *läsa högt*
Och för mamsellerna deklamera
Tegnérs poemer
Och små noveller
Af mamsell Bremer
Och Bulwer, eller
Af fru Carlén.

Ja, embetsbröder! Så går det till...
Men skrämmens ej utaf detta pratet!
Ty längre jag nu ej sörja vill —
Med tiden kommer väl pastoratet.
Tänk om jag klefve
På ärans trappa,
Så att jag blefve
Er erkepappa
Helt oförtänkt!

Jag tror, ni skulle... Dock heldre, än
Att ha så *hiskliga* pretentioner,
Jag skaffar mig en prelat till vän
Och dito tanter med relationer.
Jag skall bli trägen
Hos dem att gästa,
Ty kjortelvägen
Den är den bästa
Nu, liksom förr.

BALEN.

Borgmästarens hade sin första-Majs-bal,
Och gästerna fyllde snart opp deras sal,
Uti natten.

Och brickorna gingo med thevatten kring,
Och pigorna hade ett faseligt spring
Uti natten.

Borgmästarens fru var så fager och fin,
Och kullrig om höften, liksom en bobin,
Uti natten.

Två döttrar de hade, Elise och Babette,
Men båda de hade helt olika sätt
Uti natten.

Den ena var trumpen och framlutad stod,
Liksom om det hängt uti näsan ett lod
Uti natten.

Den andra var yster, liksom en aktris,
Som löfte har fått om en god benefice,
Uti natten.

Men dansen begynte, och ljufveligt gol
Orgtramparn och klockarn på hvar sin fiol,
Uti natten.

De sprättar de kommo, en grufvelig skock,
Med byxor af nankin och gjorde sin bock
Uti natten.

De talte om *vädret* från början till slut,
Och orden de kommo så småsöta ut,
Uti natten.

Der strutta' i salen en kunglig sekter,
Lik *"Potiphars hustru med sköna manér,"*
Uti natten.

Så qvinlig var kinden och blek som agat,
Och rösten, som hade han varit kastrat,
Uti natten.

Der valsade lunsigt en hökare god,
Liksom om han valsat med hela sin bod
Uti natten.

Det var icke rådligt att komma framför'n:
Han for som en ångbåt från hörn och till hörn
Uti natten.

Men fanns det ej *garde* och krigisk parad,
Så fanns dock ett "lejon" i Armköpings stad
Uti natten.

Ur vägen! här kommer herr löjtnant von Krut
Med bomull i bröstet och sporrar bakut,
Uti natten.

Det blef nu i "skällan ett helt annat ljud;"
Så glad blef hvar flicka, som om hon stått brud
Uti natten.

Men bäst som han dansade blef det ett skrik:
En *dåndimp* han fick, och föll ned som ett lik
Uti natten.

Nu blef det i salen en helt annan dans,
Och lycka det var att en doktor det fanns
Uti natten.

Herr löjtnanten fördes i borgmästarns säng,
Och västen refs opp och det spända gehäng
Uti natten.

Och snörlifvet sprättades opp med en knif,
Och kläddes utaf — och så kom han till lif
Uti natten.

Sen blef uti salen den hviskningen hörd
Bland fruar och flickor: "Hvad tycks! han var snörd!"
Uti natten.

Men dansen den fortgick på muntraste sätt;
Men löjtnanten tog genom dörrn sin reträtt
Uti natten. —

Och inne i borgmästarns eget gemak,
Der spelte man vira och rökte tobak
Uti natten.

Nu månde jag säga, hvad icke jag nämnt,
Att gubbarne *tryckte* hvarandra alltjemnt
Uti natten.

Och skålarna klungo kring spelbordets ring,
Och kammaren började dansa omkring
Uti natten.

Och spelet gick dåligt, ty syn blef för tung,
Att "ljusligen" skilja en knekt från en kung,
Uti natten.

Men gubbarna började nicka *god natt*,
Tills en efter annan *dröp af*, der han satt,
Uti natten.

Och tyst under bordet, som i en alkof,
Der låg herr borgmästarn med rådet och sof,
Uti natten.

Men ungdomen smög sig ur borgmästarns sal,
Och mente tro på, att det var en skandal
Uti natten!

EN MAN I VERKEN.

Jag ger hin att gå här längre,
Jag från staten tar min hand.
Tjenstevägen blir allt trängre
Som ett fullsatt kålrotsland.
Ofta har jag stått med suckan
Uti posten dagen om,
Länge lekt "*tittut*" i luckan,
Bugat mig för hvem som kom.

Ingen möda har jag sparat
Som de höga för mig stämt.
För hvar förman har jag parat
Hufvudet med tån alltjemt.
Jag har låtit skägget växa,
Följt i allt med tidens elf,
Jag har bjudit uppå sexa
Till och med kamrerarn sjelf.

Ingen lycka dock jag sporde,
Såsom extra går jag än.
Uti tullen tjenst jag gjorde,
Lika djefluger var den.
Jag ref opp båd' lack och snören,
Undersökte minsta korn,
Jag var bror med kontrollören
Och stod väl hos inspektorn.

Uti rådstun och i banken
Sprang jag bittida och sent.
Uti hofrätten — och fanken
Vet hvad verk jag icke tjent.
Jag har sprungit på visiter
Oförtrutet år från år.
Ack! med sådana meriter
Står jag ändå der jag står.

Nej! jag mig ej längre speglar
I ett hopp så vanskligt än:
Jag tar hyra bums och seglar
Bort till Kalifornien.
Sacramentos guldkust vinkar
Som ett nytt förlofvadt land:
Jag tar med mig stora hinkar,
Fyller dem med gyllne sand.

Kanske hem jag sedan vänder,
Se'n jag samlat har bastant;
Öser guld med fulla händer,
Köper stenhus för kontant.
Ack! jag ser mig allaredan
Omhöljd utaf gunst och nåd —
Vasabandet först, och sedan
Titel af kommerseråd!

DET FARLIGA NÄTET.

Den lömska spindeln sina trådar spinner,
En led figur med boffysionomi.
Hans ögon listigt öfver nätet brinner,
Om något rof han spana kan deri.
Flyg varsamt, fluga! akta dig för nätet,
Kom ej för nära spindel-majestätet.

Men flugan flög ändå. Men ack! hur gick det,
I blinken hon i röfvarkulan satt.
Banditen spejade omkring distriktet
Och flög på rofvet som en tigerkatt.
Till bouppteckning han embargo lade
På vingar och på allt hvad flugan hade. —

Jag vet ett spindelnät också i staten,
En dyster liga af procentarpack.
För Guds skull, yngling! tigg dig heldre maten,
Och sälj i nödfall heldre bort din frack.
Men sky för ligan, hon har dåligt rykte:
Procentarn lefva skall på den betryckte.

Lyd mina råd: sky värre än för satan
Galjsedelshjelpen, den tar snöpligt slut.
Och skyr du ej, så går du snart på gatan,
Och ditt förderf blir större än förut.
Ty vägen dit går fort: den bästa trafvarn
Ar hvarje sedel, ställd "*Till innehafvarn.*"

O, Svea! ställ dig ytterst uppå skären
Och fatta hydran uti lufven fort,
Och slunga den från dina landamären,
Hvälf Åreskutan sedan för din port.
Finns ej Hundturken eller Hottentotten,
Välan! så störta den i hafvets botten.

TRÖST.

Statt upp, min själ! och fatta mod,
Och gråt ej tröstlös på ditt läger,
Ty sorgen skämmer blott vårt blod,
Så säkert som ett ordspråk säger:
Att kringlan finns i bagarbod.

Väl är väl kroppen stygg ibland,
Odräglig, svår och obelåten,
Men sörj ej öfver detta band,
Ty har man tagit fan i båten,
Så bör man också ro'n i land.

Du vet ju, att när kroppen blir
Jordfästad här i dödligheten,
Förstörd af punsch och bäjerskt Bier,
Så far du bums till evigheten
Liksom den snabbaste kurir.

Af dig är hvarje stjerna känd,
Fast du enfaldig här är vorden.
I himlen känner du hvar gränd,
Och derför längtar du från jorden,
Liksom du fått en broms i änd'.

Ja! kroppen snart förmultnad är,
Men uppå gyldne vingar flägtar
Du sjelf i himlens luft så skär,
Och lefver der af ljus och nektar,
Och ej af kabeljo som här.

FÖRSTA MAJ.

1850.

Är detta våren! finns det ingen annan,
Än denna dimfigur som kallas Maj?
Fy tunnor tusan, bröder! hit med kannan!
På vårens fest man fryser i kavaj.

Så var det icke uti fordna dagar,
Ty skön och blomsterklädd var första Maj.
Då gingo damerna i lätta kragar
Och herrarna i byxor af kitaj.

Nu fryser man, så att man tändren hackar,
På Djurgå'ln går man pelsklädd af och an:
Gå nu i kitajsbyxor — jo, jag tackar!
Gå nu i vårens florsdrägt, om ni kan.

Besitta den som gjorde opp kalkylen
Att flytta Maj. Fall, usling! för min dolk:
Dö, eller gif oss åter gamla stylen,
Då Maj och Flora sågo ut som folk.

En blomsterkung var Maj i fordna tider,
Och skön i norden var hans blomsterfest.
Nu som en trashank kommer han och rider
Hvart år *barbacka* på sin kröningshäst.

Nej! låt oss fira, såsom förr var ämnadt,
Den första Maj, då våren grönklädd står,
Och vi till Vogel våra skinnplagg lemnat: —
Då först, men icke förr, då är det vår!

NYÅRSNATTEN.

Som grafven tyst, betydningsfull är stunden,
Lik hvarje afskedsstund i lifvets dal:
Med lyftad vinge hän mot himlarunden
Står gamla året, täljande sekunden,
Att ställas för den Högstes tribunal.
Det blad, det fått, att lifvets handling skildra,
Fullskrifvet är, och granskas skall hos Gud. —
Sof ej, o jord! Bed gode Fadren mildra
I domens stund sin stämmas thordönsljud!

Det midnatt är, och dystra facklor glimma
I stjernfull rymd från en gudomlig verld.
Jag vakat har i nattens andetimma
I bön och lof, vid mången vänlig strimma
Af hopp och minne kring min hufvudgärd.
Och nu med dem jag går till ro och drömmer,
Hvad jag förut vid årets vagga drömt:
Hur i sitt sköte nya året gömmer
Den sällhetslott, som gamla året glömt!

NYÅRSKORT TILL MÅNEN.

För dig, du höge andlige magnat
I solens himmelsvida kyrkostat,
För dig, o måne i det klara loftet!
Jag bugar mig med näsan uti stoftet;
Ty det är min och mina bröders sed,
Att när vi buga, buga vi oss ned.
Som snö i rymden flyga offerbladen
Med granna namn kring eleganta staden:
Med söndrig rock jag på terrassen står
Och önskar dig ödmjukast *godt nytt år.*
Det höfves ingen, som poet är vorden,
Att allt för mycket fästa sig vid jorden:
I molnen bör han bygga, bo och så;
Om det ej duger, bör han så ändå. . . .
Må andra om det jordiska bestyra,
För dig i dag jag strängat har min lyra:
Jag älskar dig, men vet dock ej hvarför;
Jag vet med visshet blott att jag så gör.

Tag då min helsning på det nya året!
Från fotens spets till spetsen utaf håret

Jag badat mig uti ditt milda sken:
O! att jag blefve, såsom du, så ren!
Af ljus och skugga skiftar menskans lefnad,
Af underbara trådar är dess väfnad,
Än ljus som skyn, än mörk som jordens grus —
Skall min bli mörk som natten, eller ljus?
Det står derofvan. Nu farväl, du gode!
Till nyårsgåfva ger jag dig mitt ode.

KONTORS-VAKTMÄSTAREN W. VID TULL-VERKET.

(Död 1843.)

Död och förgängelse! hvad fins här annat?
En efter annan bockar sig och går.
Kontorets gamla visare har stannat,
Som visat rätt i många Herrans år.
Sof godt, du gamle! Vakten är förliden —
Vänd dig åt väggen, bry dig ej om tiden!

Väl dig! deruppe inga stormar svalla,
Man slåss ej der om tjenster och om mat.
Nybyggare från jorden äro alla,
Och alla stå på ordinarie stat:
Ett lyckligt samfund, ett förbrödradt slägte,
Ett frigjordt Israel ur tidens häkte!

En gång som du vi jordas uti mullen,
Och mötas då vid himmelrikets tull.
Är du deruppe då ännu vid tullen,
Så släpp oss in för gammal vänskaps skull!
Det vore hårdt, om *gubben* skulle svara:
"Gack bort! din själ är en förbjuden vara!"

Men, ack! så sträng är himlens lag ej heller,
Och spö och fästning vet man der ej af.
Förbarmandet är taxan der, som gäller,
Förlåtelse dess första paragraf.
Vi hoppas derför, liksom du och flera
I himlen få i nåder inklarera!

BED!

Uppåt bör vårt hjerta se
Och den gode Fadren lofva.
Jorden intet har att ge,
Ty all god, fullkomlig gåfva
Kommer ifrån himlen ned.
Bed, bed!

Skönast utaf allt är bön,
Bedjande hos Gud derofvan.
Ingen lycka är så skön,
Ingen gåfva, som den gåfvan,
Bönens engel manar ned.
Bed, bed!

Tro, att under lifvets lopp
Gud det bästa åt dig gifver.
Gråt ej utan tröst och hopp,
Om än lyckan uteblifver.
Tro, att Gud ändå är med.
Bed, bed!

Bed och hoppas på hans nåd,
Stundens sorger gå väl öfver:
Kommer dag så kommer råd.
Kanske hvad du mest behöfver,
Är inom ditt hjerta fred.
Bed, bed!

Fröjder komma, fröjder gå,
Så ock sorger och bekymmer:
Bäst som himlen synes blå,
Svarta molnet honom skymmer.
Lifvets gång är mot och med:
Bed, bed!

JOHAN STEPHAN HOLMBERG.

Död den 1 Febr. 1850.

Det går derhän! Vi måste alla lyda,
När döden kallar — gammal eller ung.
Om trasor hölja eller stjernor pryda,
Likgodt, om man är trashank eller kung:
Hvad ödets makter än på jorden skänka,
Så öppnas grafven, då vi minst det tänka. —

Du lefde fort. Det var din lefnadsregel,
Du älsklige! som ur vår krets har gått.
På bräcklig farkost satte du till segel,
Som om det blåst en liten kultje blott.
Men stormen hven. Du märkte det ej, broder!
Förr'n döden steg om bord och tog ditt roder.

Frid med ditt gömda stoft! Friboren vorden,
Du skådar skönhet som du förr ej rönt.
Der har du *landskap*, bättre än på jorden,
Der har du solsken, klart och gudaskönt.
Der kan du konstens fulla vällust smaka —
Kopiorna af *Stäck* kan du försaka.

Jag ser dig, *Staffan!* hur du går betagen
Och andas himlens luft i friska drag,
Hur godt och vänligt du är emottagen,
Hur lugn du står och dricker med behag
Ur välkomstbägarn *till dess sista droppe*,
Och bjuder snus bland englarna deroppe.

Vi gråta ej. Vi fröjdas åt din lycka;
Vi komma efter, hvar på sin seglats.
Om jordens dunster då ännu oss trycka,
Att vi ej hitta vägen till den plats
I andeverlden, der du plägar sitta,
Så blås i klarinetten att vi hitta.

LUTSPELAREN.

När qvällen med skuggorna skymmer,
Och solen flyr bort på en gång
Med dagens bestyr och bekymmer,
Då stämmer jag lutan till sång.

När hjertat till himlen och ljuset
Bak stjernornas silfvergardin
Vill drömma sig fjerran från gruset,
Jag sjunger en hymn af Wallin.

Men vill det sig drömma en hydda,
Så lugn, paradisisk och ren,
Der kärlek mot stormen vill skydda,
Jag sjunger en sång af Franzén.

När vemodet plötsligen spinner
Sitt moln omkring hoppet, som ler,
Jag sjunger, tills molnet försvinner,
En nordmannasång af Tegnér.

Så gungar jag fram med min luta
På lifvets oroliga ström:
Må andra det verkliga njuta,
Jag gläds och är säll i min dröm!

LEFNADSÖDEN ELLER DEN ENDA SÄLLHETEN.

A.

Är det ej skönt ändå att vara ung?
Hvart helst man ser, ser man blott solar glimma!

B.

Jag vet just ej, ty öfver törnsådd ljung
Min bana gick från lifvets första timma.

A.

Är det ej skönt att vara gift likväl,
Är det ej just att lifvets nektar smaka?

B.

Jag vet just ej, om det kan smaka väl
Att få på ryggen af sin ömma maka.

A.

Är det ej skönt att vara rik? Man får
Allt hvad man vill och mången omsorg slipper!

B.

Som rik i år, jag fruktar, nästa år,
Få åt min hustru tigga mat och — nipper.

A.

Ges då af sällhet ej en enda sort,
Som ödets gunst dig vänligt öfverlåter?

B.

Blott den, att hemma bli — då frun far bort,
Och rymma huset — då hon kommer åter.

TILL REKTOR D***

(Pastor i Söderala.)

Nej! låtom oss ej längre nu förhala,
Men fyllom glasen, höjom spel och sång!
Med nya pastorn uti *Söderala*
Vi klinge broderligt ännu en gång.
I skolan, der han vandrat som en myra,
Han tyckte luften bli till slut för qvaf.
En annan kosa sågs han plötsligt styra,
Och byta ferlan mot en herdestaf.

Tungt är det ock att evigt gå och plugga
Latin i pojkar hela dagen lång.
Det gick väl an den tid, man kunde lugga
Och stuta opp de djeknar sans façon.
Men tiden byter skinn, och menskligheten
Gör nya rön att hjelpa opp sin ras, —
Och så blef lärarn sjelfva artigheten,
Och skamvrån föll med stutar och karbas.

Men lika godt. Du "*tar din Matts ur skolen*,"
Och packar in och far till Helsingland,
Ger hin kathedern, väljer predikstolen
Och slår dig ner vid Ljusnans sköna strand.
I skolan och bland böcker blir man mager:
Att skära lagrar kostar rysligt på —
Men vet, deroppe fins det också lager
Af smör och mjölk med tumstjock grädde på.

Och *gumman* följer med. Född till prostinna
Fins ej i trakten någon fru så rar.
Af helsinglinet skall hon låta spinna
Och väfva nattrock superfin åt far.
Hvad allt skall ordnas, mellanåt det vaggas,
Och små adjunkter tulta öfver allt!
Hvad det skall ystas, och hvad det skall fraggas
Det brygda öl, af mer än bäjersk halt! —

Men herdestafven skall du kraftigt hålla,
Ty mången olat der i landet ges,
Och Erik Jansson lär ha kunnat trolla,
Att folket läser *bakfram i katkes.*
För ljusets blick dock läseri't skall skygga
Tillbaks i natten med sitt mörka hat,
Och frid och endrägt uti landet bygga,
Och trefnad blomstra i ditt pastorat.

Ja! trifvas må du i ett land så härligt,
Der prestgåln står uppå sin blomsterplan.
Der skall du sköta pastoralen ärligt,
På bröllop ta en sväng uti koftan.
Der skall du döpa barn, potatis sätta
Och korn och hafra flitigt mylla ned; —
Och låt oss derför klinga, till allt detta,
Din välgångsskål på gammal nordisk sed!

MIN GAMLA OCH MIN NYA FRACK.

Min gamla frack! jag nödgas mot min vilja
Dig afsked ge. Se så, blif nu ej stött!
Gråt icke så, det gör mig ondt att skilja
Dig från en tjenst, som du så troget skött.
Du kan ej räknas mera till de unga,
Jag kan ej ge dig mer än hjertats tack.
Fast ordet häftar sorgligt på min tunga,
Det måste ut: *farväl, min gamla frack*!

Hvad allt ändå är vanskligt här på jorden!
Du var dock ny för elfva år i dag.
Nu är du snäf och gammalmodig vorden,
Och vräkt och utdömd utaf modets lag.
En gammal vänskap dock för dig jag känner,
Och förr'n du hängs i någon klädståndsdörr,
Kom låt oss dricka brorsskål och bli vänner,
Du gamla hedersknyffel, nu som förr!

Med dig hur ofta stod jag ej i salen
Hos mina förmän bockande och fin!
Hur sprättigt flög jag ej med dig på balen
Med smala skört liksom en beckasin!
De bruktes *då* helt spetsiga och lätta
Och flögo högt vid minsta battemang:
Nu hänga de, som när man brukar sätta
En tung ridå för en tableau-vivant.

Men modet har sin nyck, och tidens tänder
Ha på din lifstråd gnagt, till dess du sprack;
Och mer än *en* gång ingen rock man vänder —
Alltså farväl, min gamla hedersfrack!
Din långa tjenstebana är förliden —
Min nya frack jag fått *modern och bred* —
Den sista tjenst, du gjorde mig i tiden,
Var då jag svor kung Oscar trohetsed.

Min *nya frack*! med dina breda vingar
Hjelp mig att stiga i befordran snart!
En bättre lön, som mera fylligt klingar,
Det vore i min ficka något rart!
Tänk om det hände! Hjelp mig då att prisa
Rättvisans ofta dolda gudamakt;
Men vill ej lyckan ge mig det, så visa
Med hela *bredden* henne ditt förakt!

TILL CLARA.

Gråt ej, Clara! fastän sorgen smyger
Sina liljor i din ungdoms vår!
Molnet skymmer solen, men förflyger,
Sorgens lilja knoppas och förgår.

Ingen stjernas glans så klar är vorden,
Att den ej af molnet öfvervins:
Ingen evig glädje fins på jorden,
Liksom ingen evig smärta fins.

Låt dig trösta! Himlen rättvist dömmer,
Endast kärlek i dess pröfning fins.
Den är tröstlös blott, hvars hjerta glömmer
Gud och pligten, men sin plåga mins.

Gråt ej, Clara — dock jag dig förlåter:
Tårar bli ändå vår tröst till slut.
Endast, glöm ej himlen, när du gråter,
Glöm ej himlen, se'n du gråtit ut!

VISA PÅ FÖRSTUQVISTEN.

Jag sjunger *hi!* och jag sjunger *hej!*
Ty jag vill lustiger vara,
Och sjunger visor för annat ej,
Än för att sjunga dem bara.
Och frågar någon mig hvarför det,
Så svarar jag blott, att Gud han vet,
Hvarför en liten fågel sjunger.

När Stockholmsbon kallar landet *trist*,
Och kan dess fröjd ej begripa,
Då sitter jag på min förstuqvist
Och röker fryntligt min pipa,
Och tror, att landet är fuller bäst,
Att trefnan är uti stan blott gäst,
Men har sin fastighet på landet.

I staden nödgas man vara sprätt,
Och hufvudsakligt utvändigt
Se till att kläderna sitta slätt
Och gno och borsta beständigt.

Men här på landet gör man ej så:
Här är min nattrock min *palletå*,
Och friheten vårt bästa smycke.

Jag har ej skatter, jag har ej guld,
Och ändå har jag ej ringa,
Ty jag har födan och ingen skuld
Och inga björnar som springa.
Den lilla landtgård jag har, är min,
Och vänner har jag som *titta in*,
Och gästfri är min lilla stuga.

Jag lefver glad och jag lefver fri,
Ty jag kan skämta och sjunga,
Och fanns i lifvet ej raljeri,
Så blefvo dagarna tunga.
Men om bekymren ock stöta till,
Så tar jag lyran och slår en drill,
Och så är hela sorgen öfver.

SÅNG FÖR ÅNGFARTYGET STRÖMKARLEN.

På Ångerman-elfven.

I fordom hvimlade rå och troll
I skog och mark och i berg och lunder,
Och hvar och en hade då sin roll
Att föra ut i naturens under.
Då lekte elfvor i sommarnatten,
Och strömkarln slog uti flodens vatten
Sitt strängaspel.

Men rå och tomtar ha flytt sin kos,
Man störs ej nu utaf trollen ständigt.
Det tros, att månan af dem bebos,
I thy man sett dem med tub behändigt.
Men när de flydde från oss och jorden,
Blef strömkarln ensam af dem i norden
Med harpan qvar.

Men harpan slog han i vredesmod
En gång mot Ångerman-elfvens stränder,
Och flux blef harpan en drake god
Med ångmaschin och med eld och bränder.

Så glömde strömkarln sin fordna vandel
Och slog sig käckt på kommers och handel
I nordanland.

Nu ha vi ångbåtar i parti,
Och tänk hvad mängd utaf spekulanter
Med stora pungar med pengar i
Skall strömma hit ifrån alla kanter;
Vår skeppsfart blomstra, vår handel ökas,
Och glömda dalar och fjell besökas
Af industrin.

Så låt oss vidga vår hamn och stad, *)
Och bygga packhus vid *Tullhansgrundet*;
Och magasiner, en evig rad,
Kanal och vindbro i *Södra sundet.*
Och tycks *Kronholmen* vår hamn genera,
Med ångbåtskraften vi den bogsera
I hafvet ut.

Flyg, raska Strömkarl, framåt med hast,
Din skål nu drickes i punsch som duger,
Och *nykterheten* får stå sitt kast:
Det kan ej hjelpas, ty *sjön han suger*,
Med fröjd och sång vi dig gratulera
Med mycken framgång att spekulera
I nordanland.

*) Hernösand.

FÖRSTA SNÖN.

Ack! se det snögar för första gången!
Det muntrar sinnet, det muntrar sången,
Och ingen snö, efter gammalt rön,
Är så välkommen som första snön.
Att se hvar fallande silfverstjerna
Till fönstret springer man då så gerna,
Och sjelfva gubben, fast full af gikt,
Från soffan skuttar till fönstret qvickt.
De som ha hästar och slädar, springa
Och på betjenter och kuskar ringa;
De måste sno sig, och det med fart,
Och feja slädarna blanka snart.
Det hjelper ej, om de för balancen
I somras sattes på assistansen,
Man kan i vinter, för samma gagn,
I stället sätta dit opp sin vagn. —
I händren klappar så mången flicka:
Han kommer säkert, det kan ej klicka,
Med rack och hästar så elegant —
Det vore annars rätt nonchalant!

Får man ej åka på första före,
Se'n är det värdt knappt ett kopparöre.
Liksom den bal är ej rolig alls,
Der man får *sitta* den första vals.
De unga sprättar sin fröjd knappt styra:
Med slädar blanka och hästar yra
Man lysa skall, som om kungen kom,
Och hvad det kostar ej bry sig om.
Ty ack! derom är ej värdt att tala,
Det skall en flicka en gång betala,
Tänk, om det flickor ej fanns till slut,
Gud vet, hur man skulle slå sig ut.
Jag älskar vintern, den nordiskt friska,
Om också vindar med isbark piska
En vinterdag min fysionomi
Och locka rosorna opp deri;
Ty skön är norden uti mitt tycke,
Då Bore målar sitt vinterstycke,
Och marken göms i den kalla snön,
Och bjellerklangen hörs öfver sjön,
Och isen glittrar, och snömos gungar
På trädens grenar i skog och dungar, —
Och taflan se'n, för effektens skull,
Fernissas öfver af solens gull.

Ack, sköna vinter! välkommen åter!
Jag sommarns fröjder visst icke gråter,
Fast det var roligt, att hand i hand,
Med flickor springa *enk-lek* ibland.

Får man med dem ej bland blommor rasta,
Man kan i stället nu snöboll kasta,
Och åka kälke och tumla kring,
Och *hoppa kråka* och *gömma ring*,
Och dansa *polka* och *dra en spader*,
Och bli intagen i ordensgrader,
Och på spektaklet se Jenny Lind,
Och se och höra sig döf och blind.
Men nu, min sångmö! din sångkonst spara,
Jag måste bort på en sexa fara.
Och äfven derför jag nu gör slut,
Att läsarn också kan åka ut.

KÄRLEKEN.

En gång var jag dödligt kär,
(Kärlek är en sjuka,)
Trumpen var jag jemt och tvär,
Liksom kära bruka.

Se'n blef jag förlofvad karl,
Skröt förnöjd med ringen.
Men jaloux min sköna var —
Och min glädje ingen.

Men så slog hon opp i hast,
Tredje dagen redan.
Jag fick åter glädjen fast,
Och — behöll den sedan.

Aldrig, sedan jag blef fri,
Glömmer jag den färden:
Jag vill aldrig mera bli
Kär för allt i verlden!

DEN FÖRSKJUTNE.

Ned från himlapellen qvällen
Sänks med fridens palm i hand.
Månan vänligt blänker, stänker
Silfver öfver haf och land.

Fjäril, ros och siska hviska
Kärleksqväden, par om par.
Jag blott, öfvergifven blifven,
Suckar utan återsvar.

Från ditt milda öga föga
Tröst du ger, o måne klar!
Blott till mina sinnen minnen
Bär du i din silfverchar;

Hviskar, hur den milda Thilda
Svor att evigt blifva min,
Hur vi jorden glömde, drömde
Oss i gudaverlden in.

Ack! vi äro skilda, Thilda!
Fort brann kärlekslågan ned:
Du blef mig ej trogen. . . . Krogen
Svär jag nu min trohetsed;

Drifver omkring jorden, vorden
Irrig som en sinnessjuk;
Dagligt jag förgubbas, dubbas
Snart med silfvergrå peruk.

Släckt blir dock i döden glöden
Af ett brunnet olycksbloss:
Kärlek! hvarför blända, tända
Flammor, för att plåga oss?

FEM TRAPPOR OPP.

(Extra-kammarskrifvar-visa.)

Jag sitter stundom och mitt lif begrundar
Uppå en rankig vind fem trappor opp,
Och undrar ofta, om den dag som stundar,
Bär i sin famn fullbordan af mitt hopp.
Men ingen lycka spörjs, och dagar fara,
Som solens boll, i enahanda lopp —
Men jag är ung, och då kan man ju vara
Rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp.

Hvad det är skönt att bo så högt från jorden,
Från gatans buller, menskolarm och stök!
Ur fyra rutors fönsterglugg mot norden
Jag har min fria utsigt åt ett kök.
Der trippar Sara, trind liksom en ärta,
Med glas och brickor, mången skål och kopp:
Ack! hvilken utsigt för ett känsligt hjerta
Uppå en rankig vind fem trappor opp!

Dock, Gudi lof! ännu har aldrig magen,
En tomsäck lik, uppå sin herre hängt:
Jag frodas skäligt, skrifver rent om dagen
Tolf, femton ark, hvad andra dumt ha tänkt.
Det hjelper icke. Magen ej förbyter
Sin haj-natur, fast kassan säger stopp.
Jag vet det väl, om än allt annat tryter,
Så fins ändå aptit fem trappor opp.

Min kamlottskappa kommen är till åren,
Men varm ännu, fast något sliten bak;
Min hatt betäcker väl de blonda håren,
Fast något rödbrun som ett koppartak.
Blott man ej svälter eller fryser bara,
Om strumpan ock har en och annan stopp,
Som extra får man ej så noga vara
Uppå en rankig vind fem trappor opp.

Men lyckan kommer väl, fast hon i striden
Om tjenst och lön mig ofta ryggen vändt.
Dock hvad gör det, då jag ändå med tiden
Mig föresatt att blifva president?
På oxens horn satt ju en lumpen mygga
Och drömde om sin jättestora kropp —
Hvad under då, om jag vill luftslott bygga
Och blomsterströ min vind fem trappor opp?

Då qvällen kommer, och för fönsterrutan
Den trinda Sara drar gardin igen,
Vid aftonbrasan klinkar jag på lutan
Melodiskt, eller skrattar med en vän. —
Ack! med en fårbog, smör och limpa bara,
Och med en vän med samma mål och hopp,
Då man är ung och glad, kan man ju vara
Rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp!

VALSEN.

Af alla jordens dansar, jag våga vill min hals!
Är ingen så gudomlig och rolig som en vals.

Man träffas *första gången*, och tar hvarann i famn,
Fast man å ömse sidor knappt vet hvarandras namn.

Uti hvarandras öga, som i en medaljong,
Man bär hvaranns porträtter i öppen danssalong.

Man flickan tar om lifvet och trycker hennes hand,
Kanske man ock tillbaka "en tryckning får ibland."

Om hon i valsens hvirfvel vid kavaljerens arm
Sig hänger fast, det väcker ej etikettens harm.

Men bjuder du på gatan din arm för halkans skull,
Hon svarar: "nej, jag tackar!"— och faller heldre kull.

Af alla jordens dansar, jag våga vill min hals!
Är ingen så gudomlig och rolig som en vals.

SJÖMANS-VISA.

Och far min, salig, han var en skeppare, han, han,
Han var, besitta, den axelbredaste man, man.
Han gick i tröja, och kalfskinnshandskar han hade,
Och ganska ofta han vid mitt öra dem lade.

Jag var då pojke och *lätt matros* uppå skutan,
Utkik på toppen liksom *pass-opp* i kajutan.
Jag sof på däcket, och ankartåget var kojen,
Och focken täcket, och hufvudgärd ankarbojen.

Till sjös får man just ej vara klen, då det gäller,
Och far min var just ej bland de blöta han heller.
Då stormen hven, så det blåste tvärs genom kroppen,
Då föll det gubben just in att se mig på toppen.

På gubbens lynne vardt man just aldrig bedragen.
I soluppgången jag tog mitt märke för dagen:
Då jag i trappan och kajutsdörrn hörde smällen,
Då var jag säker att *daggen* föll innan qvällen.

Men blåste vinden, så skummet yrde kring bogen,
Och vågen plöjdes liksom en fåra för plogen,
Då tog han *snuggan*, och helt förnöjsam till sinnes,
Han satt och talte rätt mången strof, som jag minnes.

"En sjöman, pojke! bör vara qvick uppå vågen
Som en abborre, och som en sparf opp i tågen;
Qvicktänkt och snarvänd, ty annars går han och vankar,
En redlös skuta förutan roder och ankar."

"Sin egen kraft bör man ta' ombord uppå skutan:
Skrik ej på hjelp, då du kan dig hjelpa förutan.
Lit ej på andra, ty huru usel och lumpen
Är ej den skutan, som jemt skall lättas med pumpen!"

"Var oförfärad, se faran stinnt uti synen,
Då hafvets herre drar barskt ihop ögonbrynen.
Var jemt beredd till att möta döden och dommen,
Ty båda komma helt oförtänkt liksom *bommen*."

Så talte gubben — och detta var bland det sista,
Hans lefnadsankar, hur starkt det var, måste brista;
Af döden lät han sig in i hamnen bogsera, —
Och skutan fick jag i arf af honom, med mera.

Men sjömansyrket det fick i botten jag lära,
Och främst af allt *veta hut*, och se'n manövrera.
Och säkert är, att jag än i dag derförutan
Ännu ej varit min egen herre på skutan.

VÅRVISA.

Våren är kommen med flugor och mygg,
Hjertan och ben blifva unga;
Solstrålen dansar på böljornas rygg,
Allt vill nu hoppa och sjunga.
Jag vill ock slå på gitarren min klink,
Hoppa kring fältet och sjunga så flink,
Pingeli — pingeli — pingeli — pingk!

Hurra! välkommen du blommande vår!
Nu vill jag stämma min lutha,
Ligga med näsan i backar och snår,
Lukta på blomstren och njuta.
Alla bli glada vid solgudens vink,
Grefve, student, eller handels-*bofink*,
Pingeli — pingeli — pingeli — pingk!

Ingen kan trifvas nu mer inom hus:
Pappa tar pipan den sköna,
Mamma uppdukar med korgar och krus
Sexan i hast i det gröna.

Vännerna samlas liksom i en blink,
Värden tar glaset och gör liten vink,
Pingeli — pingeli — pingeli — pingk!

Våren, min sann! är ett rigtigt kalas,
Fullt utaf gamman och fröjder.
Lustigt, bland lekar och bålar och ras,
Höras kring dalar och höjder
Lärkornas drill och gitarrernas klink:
Roligt man har utan ringaste kink,
Pingeli — pingeli — pingeli — pingk!

EN ÅKARHÄSTS MEMOIRER.

Jag föddes i spiltan i adeligt stall
Hos grefven på Näs,
Jag åt med min moder på blommande vall
Det skönaste gräs.
Jag drack utur floden det klaraste vatten
Och sof under lummiga lindar om natten.

Jag mådde som Kresus, och grefven ibland
Till trappan mig bjöd.
Jag tog ur grefvinnans och fröknarnas hand
Så mången gång bröd.
Och hade jag gjort mig den ringaste skada,
Så smorde de såret med rosenpomada.

Så växte jag opp; och min bringa var bred
Och min länd var så trind,
Och blixten blef efter, då grefven mig red
Öfver stätta och grind.
Storståtlig han satt som en kung i sin sadel,
Och sjelf jag mig tyckte af gammal adel.

Och ingen var prisad som jag, då jag kom
För gigg eller schäs,
Och ingen det fanns, som ej talade om
Slädtrafvarn på Näs. . . .
Men, ack! hvarför tala "*om barndomsminnen,*
De rosengårdar i ädla sinnen!"

Det grefliga huset gick plötsligt omkull,
Ty grefven blef död.
Och genast blef såldt både silfver och gull
För penningenöd.
Ack! tiden förändras: man tog mig från krubban
Och slog för en spottstyfver bort under klubban.

En länsman mig köpte, ett as, lika godt,
Han slogs som en ryss.
Men väldet blef stackot, han hade för brådt,
Då han red mig till byss;
Ty öfverbalansen med ofrälse-benen
Han tog och slog nacken till döds emot stenen.

Till Stockholm med halmtapp man sedan mig dref,
Der utan protest
Jag såldes vid Munkbron och åkarhäst blef,
Det känner jag bäst. . . .
Misshandlad och svulten — hvem skildrar min smärta:
Hos åkar-embetet fins alls intet hjerta.

Jag rycktades fordom, nu endast jag slås
Med piska och knut.
Förr stod jag i spilta, nu står jag i bås,
Der kon stått förut.
Fy fan, käre bröder! man kan just sig harma,
Vi lefva i tider, så Gud sig förbarma!

Med nosen i tunnan vid Nybron jag står
Och spisar min draf.
Men snart kommer åkarn — hi huj! hvad det går
Med lasset i traf!
Men, ack! om misshandling hvad hjelpa bevisen:
Hur kan väl ett djur blifva hördt af polisen?

Jag känner re'n döden, ty upptrött och svag
Jag orkar knappt stå.
Hvad hjelper då bråka om rätt och om lag,
Jag dör väl ändå.
Min tanke om lifvet är den, som j veten:
Barmhertighet fins ej hos menskligheten.

HOLOFERNES.

Holofernes var en man,
Höll sin mandom uti äro;
Derför var han en tyrann,
Liksom männer äro.
Höfvitsman var han, som häfden förtäljer,
Trogen sin konung liksom hans buteljer.
Nebukadnezar, så hette hans kung:
Sångmö! sjung bragderna, sjung!

Kungen satt en dag och drack,
Det var då som nu på modet,
Ty hos kungar som hos pack
Ligger det i blodet.
Kungen var vresig: ”Drag ut till bataljer,
Qväf de halsstarriga, sturska kanaljer!”
Skrek han befängt — Holofernes till slut
Måste hufvudstupa ut.

Med konseljens krigsbeslut
Drog alltså i fält barbaren,
Stötte folken vesterut
Blodigt i Tartaren.
Tharsus, Damascus och Midians söner
Slog han som mygg, då helt plötsligt han röner
Israels barn, der de larfva i sand,
Modigt, med vapen i hand.

Drog alltså mot dem i fält,
Se'n han frukosterat hade.
Vid Bethulia sitt tält
Slog han upp, och sade:
"Jag skall väl lära de vildhjernor lyda,
Och med karbasen för småbarnen tyda
Tio budorden från Ninive kung" —
Sångmö! sjung bragderna, sjung!

Barnen en naturlig skräck
Hade för Assyriens söner,
Kröpo in i hvar sin säck,
Gjorde bot och böner.
Pyntade ner sig med murbruk och aska,
Glömde spektakel och spelbord och flaska;
I templet satt biskop med prost och kaplan,
Och gret hela da'n.

Judith var en ärans fru,
Redig i sitt sätt att tänka.
Knappast, tror jag, finnes nu
Sådan katig enka.
Se'n med sin piga hon öfverlagt hade,
Gick hon i templet och talte och sade:
"Vördade män! Om j lipen så här,
Rakt det åt helvete bär."

"Här ej hjelper att med gråt
Blöta bibel och postilla;
Låt oss ej med sorgelåt
Dag och natt förspilla.
Bästa beslut för de Israeliter
Är att slå hufvudet af de banditer:
Jag vill försöka — vårt endaste hopp —
Offra Holofernes opp."

Judith drog sin skrud uppå,
Prydd med perlor och rubiner,
Fyllde i en säck också
Fikon och russiner.
Drog så ur staden, som baraste necken,
Till Holofernes med pigan och säcken,
Fick audiens för sin dejliga mund
Hos hans excellens på stund.

I sin gyllne paulun
Satt han och ett spetsglas hade.
Då han sigte fick på frun
Drack han ur och sade:
"Qvinna! hvad tidningar månde du bära?"

JUDITH.

Se! jag vill hylla din kung och dig lära —

HOLOFERNES (*snäsigt*).

Lära! hvad då?

JUDITH.

Till att intaga sta'n —

HOLOFERNES (*artigt*).

Jaså! sitt ner på divan!

Den som vill bli mera klok,
Och är mer än jag nyfiken,
Läsa kan i Judiths bok
Hela politiken.
Hör endast här, hur en dag vid buteljen
Furst Holofernes beslöt i konseljen
Fria till Judith, och sedan att ge
En ofantlig supé.

Holofernes drack som två,
Gick att sofva af sig ruset,
Hela hären sof också —
Judith släckte ljuset —

Gaf så, med svärdet, hans nåd sista knäcken,
Trillade hufvudet ned uti säcken,
Smög sig ur sofvande lägret så glad
Till sin räddade stad.

Litet var väl Judith skrämd
Af den nattligt grymma scenen,
Fruktan ock för vaknad hämnd
Satte fart i benen.
Borgen för Israels räddning hon lade
Fram utur säcken för barnen, som glade
Bryggde sig bålar af rack och citron —
Judith fick lifstidspension.

LILLA LISA.

Lisa fyllde sjutton år,
Glad och vacker som en vår.
"Jag nog snart mig fästman får!"
Tänkte lilla Lisa.

Allt för barnslig, att ännu
Se på karlar, tänker du.
"Gifve Gud, jag hade sju!"
Tänkte lilla Lisa.

Ett och annat år försvann:
Lisa gret ibland och spann.
"Nu är tid att få en man,"
Tänkte lilla Lisa.

Lisa såg sig smått ikring,
Låddes just om ingenting.
"Hade jag blott vigselring,"
Tänkte lilla Lisa.

Kom så mången ungersven;
Men hon lät dem gå igen.
"Ack! nu är det godt om män!"
Tänkte lilla Lisa.

Ingen fick ett önskadt svar;
Lisa nu för granntyckt var.
"Nej! ett år jag ännu spar,"
Tänkte lilla Lisa.

Lisa tycktes göra't bra;
Ingen friare fick *ja*.
"Något bättre vill jag ha,"
Tänkte lilla Lisa.

Mången ärans man fick gå;
Flickor kan man ej förstå.
"Något bättre kan jag få,"
Tänkte lilla Lisa.

Kom en grefve så med spann
Och af häftig kärlek brann.
"Han blir just en ståtlig man!"
Tänkte lilla Lisa.

Grefvens kärlek gick med fart;
Ack! hans famntag var så rart.
"Och grefvinna blir jag snart,"
Tänkte lilla Lisa.

Lisa trodde så — men ack!
Grefven for och sa' knappt *tack.*
"Manfolk är ett satans pack,"
Tänkte lilla Lisa.

Lisas öfvermod var slut.
Ogift blef hon som förut.
Ingen tror hvad hon *stod ut,*
Stackars lilla Lisa.

VID BÅLEN.

"Goda gosse, glaset töm!"
Lifvet, hvart vi blicka,
Är blott en orolig dröm,
Om vi ej få dricka.
Mycket, som vi ej förstått
Utaf lifvets saga,
Blir förklaradt, se'n vi fått
Litet *punis* taga.

Bålen vinkar. Fåfängt må
Den ej stå och truga,
Och att ej dess vink förstå
Äro vi för sluga.
Värden re'n sitt glas har fyllt,
Och vid bålen trägen
Står han som en präktig skylt
Och oss visar vägen.

Syrach, ibland annat smått,
Knussligt äfven skrifvit:
"Vin och vänskap smaka godt,
När de *gamla* blifvit."
Men derpå vi kunna tryggt
Våra intyg skrifva,
Att *vår* värd ej *denna* bryggt,
För att *gammal* blifva.

UNGDOMEN.

Alla åldrar ega sina kransar,
Olikt skiftande i färg och glans,
Skönast dock kring lifvets majstång dansar
Ungdomen med hoppets rosenkrans.

Inga sorger vill dess sinne ana,
Idel rosor växa för dess fot,
Glad hon vandrar ögonblickets bana,
Glad hon går sin framtidslott emot.

Bjuder lifvet henne än en smärta,
Smälts den, som af soln en vårdagsis,
Och i känslan af sitt rena hjerta
Dansar hon i hoppets paradis.

Sköna ungdom! lifvets blomsterdagar,
Minnets fröjd i mannaålderns tvång!
Jag är lycklig, äfven när jag klagar,
Då jag mins, att jag dig egt en gång!

DEN OLYCKLIGE VANDRARENS SÅNG.

Kom, o qväll, med dina tysta timmar,
Skänk din frid åt stoftets qvalda träl!
Bjud din dotter, som på fästet glimmar,
Tända ljuset i hans sorgsna själ!

Ingen vän mig möter, intet hjerta,
Som sin sorgsna broder trösta vill:
Lifvets mannaålder kallas smärta,
Lifvets glädje hör blott barnen till.

Derför sörjer anden, derför snöga
Bleka liljor öfver kindens vår;
Derför rigtas ofta mot det höga
Själens synrör, ögats stilla tår.

Ingen jordisk glädje mer jag hoppas,
Tror ej lyckan, lifvets sommarvind;
Ej dess röda rosor för mig knoppas:
Dödens rosor knoppas på min kind.

Dock, ett hopp är mig i plågan gifvet,
Som mig följer öfver dödens stig —
Jesus Christus, sanningen och lifvet,
Låt mig städse finna ro hos dig!

Var min tröst, hvar gång mitt hjerta gråter;
Och när lifvets dunkla timmar flytt,
Tag min själ uti din himmel åter,
Låt mig dö och blifva barn på nytt!

SÅNGEN.

En engel är sången, ett klingande bud
Mellan menskan och Gud.
Till smägtande systern i menniskans bröst
Bär han himmelens tröst:
Det ljusnar allt mera, när engelen talar,
Kring berg och kring dalar.

Ty fanns ej ibland den hugsvalande sång,
Vore dagen väl lång;
Och tvang han ej smärtan att lägga sig lugnt,
Blefve lifvet väl tungt;
Men sången försonande sitter hos anden
Och lättar på banden.

Och stjernor af minnen och stjernor af hopp
Gå i tidsnatten opp,
Då Anima lyss i det grus, der hon bor,
På sin himmelska bror.
Hvart moln som bar åskor, hvar plåga, hvar smärta
Försvann ur dess hjerta.

När engelen vinkar, för Animas syn
Skymtar hemmet i skyn.
I jordlifvets vinter, när guldharpan slår,
Då bar Anima vår.
Så ler hon mot ödet, hur mörkt det sig röjer,
Blott engelen dröjer.

ETT ORD I BEDRÖFVELSEN.

Broder! broder! glöm ej Gud och pligten! Sänk
din blick ej emot jordens grus,
Som om du i stoftet endast sökte, hvad du söka
bör i högre ljus!
När bekymren vid vår hydda stanna, ej vår rätta
tröst härnere bor:
Hjertats lycka, när den yttre brister, mana från
serafers helga chor!

Böj din panna blott för Gud i bönen, låt ej sorgen böja ned ditt mod!
Res dig opp till manlig strid och handling, och du
röna skall att Gud är god.
I ditt bröst, som i en bok med minnen, denna
evigt klara sanning skrif:
Hvad han skänker, hvad han tar tillbaka, är oss
nyttigt för vårt högre lif.

En vår vishet är: att lugnt fördraga bördan,
som vår skuldra lägges på;
Och som såningsmän ej alltid vänta gyllne skörd
af hvarje korn, vi så.
Hvad är glädjen? Lifvets sommarfjäril. — Lifvets
lycka, hvad är hennes tro?
Aldrig vi för säkert ankar ligga vid dess gröna
sommarkust i ro.

Gråt då ej, fast ungdomsjullen kastas, spänn
dess segel, lugn vid rodret stå!
Dygd och mandom tag om bord, och sedan styr
med hoppfull blick utåt det blå!
Äfven jag min ofärd trodde nära, då en motgång
mötte, och likväl,
När jag rätt dess inre halt betraktat, fann jag idel
medel för mitt väl.

Hoppas derför, lär dig att försaka och ej njuta
blott hvad lifvet gaf!
Tag ditt öde, som det gifs dig ofvan, och vik al-
drig ifrån pligten af!
När du fåfängt sår på lifvets klippa, sök din tröst
i religionens frid:
Ingen högre tröst jag vet på jorden, ingen mer
försonar lifvets strid!

I EN UNG VÄNS MINNESBOK.

Med lösa tömmar hän fly tidens snabba fålar
Utöfver berg och dal i evigt rastlös färd,
Och ungdomsdrömmen med sin rosenröda verld
Flyr bort, en majsky lik af purpur och af strålar.
Säll den, hvars rena bröst i lifvets blomstertid
En inre, evig skatt mot tid och öden gömmer,
Hvars hopp går öfver skyn, hvars hjerta aldrig
glömmer,
Hvad mången dåre glömt, att lifvets konst är *frid.*

Med sköna löftens glans vårt jordlif oss begåfvar,
Och mången yppig krans gaf hoppets rika vår,
Men, ack! hvar jordisk fröjd uppå volkaner står,
Och sparsamt fylles blott hvad lifvets tunga lofvar:
Bedragen i ditt hopp, hvad bygger du väl på?
När lyckans sol går ned, när, hvad du egt, du mister,
När sällhetsdrömmen flyr, när dess förtrollning bri-
ster —
Då är det hjertats konst att vara säll ändå.

Så blomme i ditt bröst det eviga, det rena!
Der bildas menskans verld, en mulen eller glad.
Vårt lif ett album är, dess dagar äro blad:
Säll den, dess sidor fyllt med sköna drag allena!
Njut hvad dig himlen gaf, var nöjd med ödets gång!
Ej är hvar mäktig säll, ej den, som rik är vorden,
Men den, hvars själ är nöjd: begär ej mer af jorden,
Om hon dig gaf en vän, en hydda och en sång!

Snart är vårt lif förbi; dess sorger äro ringa,
Men stor dess glädje är, om du är god och nöjd:
Gå oförskräckt din stig, och under qval och fröjd
Låt himlens strängaspel uti ditt hjerta klinga!
Och när en gång du står vid gränsen af ditt lif,
Är det ej summan då af alla lifvets fröjder,
Att se med minnets fröjd opp till din ungdoms höjder,
Der nu med hopp du ser din framtids perspektiv?

MORGONEN.

Ur hafvet steg en herrlig sabbatsmorgon,
Och våren stämde sina gyllne harpor
Till fromma sånger till den Högstes ära;
Och menskan, slumrande ännu i drömmen,
Förnam en väckelse och igenkände
Den stämda orgeln i naturens kyrka.
Då väcktes äfven jag af dagens stråle,
Som genom fönstret sken och på mitt öga
En värma göt, liksom en ljuf beröring
Utaf en moders kyss, som varsamt väcker
Sitt barn en morgon, när det soft för länge;
Och hvarje skönhetsbild, som drömmen målat
För anden nyss i underbara riken,
För vakna ögat log i verkligheten.
Och vid jag öppnade min dörr till fältet
Att träda ut, det var liksom jag trädde
Ej ut, men in uti ett smyckadt tempel;
Ty så var jorden, och deröfver hvälfde
Den blåa himlens tempelhvalf, och solen
Sin altarflamma speglade i floden,
Och genomträngd af ljus var flodens botten,

Liksom dess yta: så var ock mitt hjerta,
Ty milda känslor lekte der på djupet,
Som på en blomsterplan små barn plä' leka
Med skuldfritt hjerta under öppna himlen....
Jag tänkte: Gud! hvar är en plats att finna,
Att rätt dig tillbe? — Och jag såg omkring mig,
Liksom jag sökte mig en plats på jorden
Att sitta närmare den gode Fadren.
Då hviskade på en gång, som jag tyckte,
Från gräs och blommor: "Gud bor allestädes,
Men med det *rena* hjertat sitter menskan
Den gode Fadren närmast uppå jorden."
Och ned jag satte mig i veka gräset
På brädden invid dalens flod, hvars bölja,
En spegel lik, upptog hvar bild på stranden.
En mängd af blommor doftade omkring mig
Med fromma anleten och högtidsdrägter.
Det var ej blommor endast, som jag tyckte:
De voro syskon och jag deras broder,
Ett väsen, liksom de, vid jorden fästadt,
I tidens boja trånande mot ljuset.

Och vid jag tänkte så, blef ögat varse
En sippa ytterst uppå stranden luta
Utöfver böljans graf sitt englahufvud;
Och ensam stod hon, skild ifrån de andra:
Det var som om hon obemärkt sig smugit
I ensamheten, för att dö vid floden.
Den gröna kransen kring det veka lifvet

Förvissnad hängde sina blad mot jorden.
Förgäfves stödde jag den kalla stängeln:
Det fromma blomsterhjertat slog ej mera.
Då ville jag den hvita kronan röra
Och än betrakta hennes gyllne smycke,
Som lyste der, ett minne utaf solen.
Då föll, hur varsamt än vid den jag rörde,
Den sköna kronan af, och floden förde
På silfverböljan bort den oskuldsrena,
Till andra stranden vaggad utaf döden.

Då såg jag ned i djupet af mitt hjerta
Och tänkte: *rent* skall hvarje hjerta vara,
När döden kommer att vår ande taga:
Det rena är det himmelska på jorden.
Fläckfri var sippans krona än i döden,
Och himlasmycket, som hon fått af solen,
Det tog hon med sig öfver okänd bölja.
Så bör vårt hjerta uti döden vårda
Sin oskuld och sin tro: de äro smycken
I andens bröllopsdrägt och segerkrona,
På hvilka Gud vill igenkänna *sina*
Vid kallelsen till högre lifvets lycka. — —

Och solen steg allt högre uppå himlen,
Allt högre steg också till Gud min känsla,
Och bönens harpa klang uti mitt hjerta,
Och jord och himmel famnade min kärlek.

VID MINAS LIKBÅR.

Till himlen kallad vorden,
Du kläds i högtidsskrud:
Farväl! du går från jorden,
Ett oskuldsbarn, till Gud.
Som liljan du upprunnit,
Som liljan du försvann:
Du jordens kärlek vunnit,
Du himlens kärlek vann.

Ej tidens flärd och villa
Din oskuld fläcka hann,
Men anspråkslöst och stilla
Ditt blomsterlif försvann.
Du stod, vid skördarns möte,
En vårdad blomsterknopp;
Men i Guds kärleks sköte
Skall blomman vecklas opp.

I salig frid du hamnar.
In genom grafvens dörr
Du går, och himlen famnar
En engel mer än förr.
Bland evigt, evigt sälla
Du segerpalmen vann:
Farväl! vid lifsens källa
Vi återse hvarann.

Haf tröst, o sorgsna sinne!
Gråt ej: hon är ej död;
Hon sofver blott derinne
Från verldens sorg och nöd.
Se, jorden återkräfver
Allena andens skrud,
Men anden evigt lefver
I himmelen hos Gud!

FLICKAN VID SPEGELN.

I dag jag fyller tretti år.
Det gör mig ändå sorg,
Att jag i mina yngre år
En gång gaf bort en korg.
Nu kan jag ingen fästman få:
Hvad gör jag nu med ögon blå?

Hvad gör jag nu med ögon blå
Med glans som himmelens,
Då blicken ej kan hvila få
Och smälta i en väns!
Jag känner ångren nu i grund:
Hvad gör jag nu med purpurmund?

Hvad gör jag nu med purpurmund,
Det kan jag ej förstå,
Då ingen kommer under fund
Med rosorna derpå!
Det väcka kan mitt hjertas harm:
Hvad gör jag nu med hals och barm?

Hvad gör jag nu med hals och barm,
Då ingen älska vill,
Och ingen yngling, öm och varm,
Vill luta sig intill. . . .
Men, ack! mig hör väl ingen *man*:
Jag redan gått för långt, minsann!

DEN GAMLA UNGKARLEN ELLER ÅNGER OCH FÖRSONING.

Tiden ilar. Hvem behåller
Jemt sitt unga, fagra skinn?
Re'n i tidens protokoller
Skrifs jag såsom gammal in.
Från den muntra ungdomsscenen
Är jag redan hvisslad ut,
Gikten håller hus i benen,
Ryggen börjar gå i kut.

Ack! jag sörjer derför svåra,
Tiden har så fasligt brådt!
Pannans hvalf har mången fåra,
Håret redan går i grått.
Lockar, hvaraf förr jag skrutit,
Mörka såsom nattens sky —
Ack! i hjessan, der de sutit,
Tittar ett förargligt ny.

Munnens ros är ej densamma,
Mången tand fått permission,
Blek mot förr är ögats flamma,
Kinden stöter på citron.
Ack! den sorg är djup och bitter,
Och den enda tröst jag har,
Är, att bland ruiner sitter
Näsan ograverad qvar.

Nej besitta, om jag ljuger!
Jag vill blifva ung på nytt:
Ungkarlslifvet icke duger,
Man kan bli båd' lam och lytt.
Ack! jag kunnat längesedan
Fått en flicka skön och ung:
Pengar har jag allaredan
Samlat i en dugtig pung.

Topp! jag vill peruken svärta,
Borsta opp min bästa frack.
Redan har jag mun och hjerta
Fulla utaf o! och ack!
Kärlek, kärlek vill jag söka:
Lifvets fröjd har vaknat opp,
Och som tomtegubbar spöka
"*Lefnadslust och mod och hopp.*"

Länge har jag guldet vaktat
Helst af allt på jordens ring,
Kärlek som ett noll jag aktat,
Flickan som ett lumpet ting.
Ack! hur grymt att ångren röna
För de villor, man begått!
Unga, dyrkansvärda sköna!
Jag försona vill mitt brott.

Hvar är käppen, hvar är kappan?
Här är ord och inga svek!
Hufvudstupa utför trappan
Vill jag ut på friarlek.
Hur mitt hjertas längtan brinner,
Det kan ingen dödlig se:
Säkert är, så fort jag hinner,
Gifter jag mig ett-tu-tre!

TULLVAKTMÄSTARENS SÅNG PÅ HAMNVAKTEN.

"Nu är det höst,
Stormande häfver sig hafvets bröst."
Bäst är att hemta ur skrubben
Fårskinnstulubben.

Isbark och storm
Flyga i rymden och hålla ett gorm
Värre, än bromsar i burkar,
Ryssar och turkar.

Ruskigt och kallt,
Snöglopp och mörker man har öfverallt:
Lyckligt, om aldrig han vore
Till, den der Bore!

Jemt desperat
Skakar han ner ett slags hemgjordt suckat,
Ber oss som sportler att taga,
Om vi behaga.

Förr vill han dö,
Än han vill sluta att tillverka snö.
Till *nederlag* här på jorden
Valde han norden.

Bäst vi här gå,
Sätter han lock uppå böljorna blå,
Låter oss se'n, tills de smälta,
Gå här och svälta.

Hade jag makt,
Skulle . . . men tyst, ty min förman har sagt
"Aldrig får underbetjening
Ha någon mening."

Tullkarlars vän,
Vårsol! välkommen snart till oss igen!
Gläd oss med skeppsfart och rika
Sportler tillika.

Kommer blott vår,
Duggar väl något, om också man får
Höra och tåla chikaner,
Heta "tulpaner."

"Nu är det höst,
Stormande häfver sig hafvets bröst."
Bäst är att hemta ur skrubben
Fårskinnstulubben.

TILL MIN MAGE.

Min söta mage! det går aldrig an,
Du är ju redan som en liten trumma.
Att hålla dig med kläder nu, min sann,
Det kostar icke någon liten summa.
Med hvarje dag du växer tum på tum,
Och jemt despotiskt du på anslag pockar,
I mina byxor skriks: ge rum! ge rum!
Och dito dito skriks i mina rockar.

Hvem kan för din skull ändra jemt sin rock,
Det skulle kosta snart min hela kassa.
Jag undrar, hvem som bedt dig bli så tjock,
Att inga byxor mera kunna passa.
Du smörjer dig ur tallrikar och glas
Med frisk aptit: hur kan man då bli mager,
Du frågar icke, hvarfrån allt skall ta's,
Du tänker blott som *Cajsa Warg*: "man tager."

Du ännu aldrig ett kalas försmått.
Du äter, dricker mer än du behöfver.
Ditt hufvudskäl är *att det smakar godt:*
Hvem undrar då att fettet pöser öfver.
Du klagar stundom med bedröflig min,
Att blodet känns så melankoliskt vandra:
Hvem fan har sagt att du skall dricka vin,
Du kan ju dricka vatten du som andra!

Jag nästan skäms för ett så sällsamt rön,
Att man kan bli så tjock, att man vill spricka,
Då i betraktan af sin magra lön,
Man borde vara mager som en sticka.
Och frågar jag hvaraf du blir så fet,
Så blir du stött och svarar snäsigt bara:
"*Man kan väl icke hänga sig för det,*
Att man har råkat litet fetlagd vara!"

Och dermed får mitt sinne vara nöjdt:
Du blir ej magrare för att jag gormar.
Du till ett visst anseende dig höjt,
Och som ett berg du står mot alla stormar.
Välan! det är då bäst att göra fred,
Grannsämjan är ej rolig till att mista
Alltså vi lägga våra vapen ned
Och aldrig mera om den saken tvista.

HÖST-RIM.

O! hvad storm,
O! hvad gorm
Utaf vindar och löf!
Man kan riktigt bli döf,
Sådant prassel och stoj,
Och ett skrik och ett skoj:
De ju hålla ett hus
Och ett larm och ett brus
Och ett sus och ett dus,
Liksom vore vår jord
Blott för deras skull gjord.

O! hvad storm,
O! hvad gorm!
Hela rymden är grå,
Kall och hemsk som ett lik.
Ej den ringaste flik
Syns på himlen, *den blå.*
Och med herrskande makt
Nordens snögud har lagt

Sina golf af kristall
Öfver böljornas svall;
Ty en gud utaf snö
Kan ej alls tåla sjö:
Han blir sjösjuk på stund,
Då han ser minsta sprund
Uti vikar och sund.

O! hvad storm,
O! hvad gorm!
Och hvad knak
Och hvad brak
Uti kroppås och tak!
Hur det tjuter och gnyr,
Hur det snöar och yr —
Gud vet, hvilken som styr!

Fy, en sådan natur!
Inom hus, som i bur,
Är man dömd att bli still.
Ingen vågar sig till,
Om han aldrig så vill,
Sticka nästippen ut
Om sin förstuguknut —
Den kan snöpligt ta slut.

O! hvad storm,
O! hvad gorm!

Ifrån hufvudet ned
Genom vadorna med,
I hvarendaste led,
Genom ryggmerg och skinn
Tränger kölden sig in.
Och som is är min blod.
Om blott själen förstod,
Hvad han borde förstå,
Tog han skridskor uppå
Och försökte att gå
I kanalerna små.

O! hvad storm,
O! hvad gorm!
Ingenting vill förslå
Hvad man än vi ta på:
Det bär rakt af till fjells,
Ytterstöflar och pels,
Och kavaj och peruk —
Man kan riktigt bli sjuk:
Då ej slikt vill förslå,
Hvad skall kroppen då få
Till att värma sig med!
Skall man köpa sig ved?
Skall man ta sig en sup?
Eller slå sig på stup
I en sängbädd af dun
I all tysthet med frun?

Topp! det rådet var godt.
Gif mig *sängfösarn* blott,
Ty jag mår som en hund!
Se'n i djupaste blund
Vill jag somna på stund
"*Frisk och frodig och sund.*"

KOSSAN.

Skulle jag bland djuren välja,
Valde jag att vara ko;
Kan hon bara riktigt svälja,
Har hon lifvets högsta ro.
Aldrig hon behöfver tänka,
Aldrig kan hon blifva enka.

Öfverallt hon bergning finner,
Aldrig saknar hon ett bo.
Sämsta torparhustru spinner
För att köpa sig en ko.
Aldrig har hon minsta möda,
Att på ärligt sätt sig föda.

Lefver, fast hon ej arbetar,
Lugnt, der hon på ängen går.
Gräset, dagen om, hon betar,
Liknöjd, hvilken som består:
Kungar må det gerna vara,
Grefvar, eller bönder bara.

Klagar hela verlden öfver
Penningbrist och dålig skörd,
Brist på timotej och klöfver,
Att en sten kan blifva rörd:
Aldrig tycks det kossan röra,
Hennes lugn kan ingen störa.

Längst i söder, högst i norden
Är hon hemma öfverallt —
Ja, hon är för hela jorden
En barmhertighets-anstalt.
Hvad hon gör, gör hon med allvar —
Mjölk och smör och ost och kalfvar.

Nobelt vet hon sig att skicka,
Ädel är dess själs natur;
Ögon har hon som en flicka,
Allt för goda åt en tjur.
Mången fröken, som vi tycka,
Skulle dermed göra lycka.

Hvart man än må henne flytta,
Aldrig hör man hennes knot.
Medan hon gör verlden nytta,
Gör hon ej en mask emot.
Alla hon betjenar lika,
Både fattiga och rika.

Skada, då berömd hon blifver,
Att hon i min bok så här
Ej kan läsa hvad jag skrifver,
Annars blef hon i mig kär.
Säkert skulle hon ej glömma
Att min poesi berömma.

1:a uppl

Småplock
på
Vers.